

Rozbor žaloby proti M. Janu Husovi

o. Václav S. Cigánek
Květen 2016

Úvod

Tento rozbor obsahuje text celé žaloby a rozsudku proti M. Janu Husovi s komentáři. Jde o žalobní články předložené Husovi 18. 6. 1415, aby je odvolal, a rozsudek vyhlášený nad ním v den smrti 6. 7. 1415. K článkům vytaženým z Husových spisů jsou zde doplněny obsírnější citáty míst, z nichž jsou obvinění, často nepřesně a nesprávně, vytažena. K ostatnímu jsou přidána vysvětlení, která vyplývají z širšího obeznámení se s okolnostmi Husova sporu a celého tehdejšího stavu církve a evropské společnosti. Tyto okolnosti jsou zevrubněji popsány v knížce **M. Jan Hus – antiklerikál a katolický mučedník a tento rozbor je vlastně doplňkem ke jmenované knize.**

Hus zemřel za pravdu. To nás učili už ve škole. Dnešní katolík i každý upřímný křesťan se ptá: Ale za jakou pravdu!? Za „svojí pravdu“ nebo za skutečnou objektivní pravdu, pravdu křesťanské víry, tedy za samotného Krista Pána!? Abychom mohli posoudit, jestli byl Hus odsouzen právem či neprávem a jestli zemřel za pravověrnou křesťanskou víru, musíme ji sami znát. Co je to vlastně křesťanská víra? Přesně o tom mluví ona nejznámější a nejcitovanější Husova slova: „Protož, milý křesťane, hledej pravdu...“ Napsal je na začátku svého Výkladu vyznání víry v kapitole „Základ víry“. Mluví tam o třech stupních víry a říká:

„Prvním stupněm věřím svému druhu či jinému člověku, když mi říká něco mimo Písma. Druhým stupněm věřím papežským dokumentům a listům, které se nezakládají na Písmu. Třetím stupněm věřím Písmu svatému, neboť ono s jistotou ukazuje pravdu, za niž má každý křesťan pohotově obětovat život.“ (Tím se nijak nepopírá Tradice, Písmo je ale zvláštním způsobem závaznou normou toho, co se má věřit, právě tím, že je **psaným** Božím slovem. To že bylo napsáno, má jedinečný význam pro rozlišení, která tradice je Božím zjevením, a která ne. Hus vždy žádal argumenty z Písma nebo z rozumu podřízeného pravdě. Vždy se také odvolával na svaté církevní učitele. Viz i jeho poznámky k žalobám v tomto rozboru.) „A tento třetí stupeň víry se nazývá jedna víra obecná, neboť celá obec křesťanů je pod trestem zatracení zavázána ji věřit. Proto Spasitel říká: ‚Kdo neuvěří, bude zatracen.‘ (Mt konec) Sv. Pavel k tomu říká: ‚Jeden Pán, jeden Bůh, jedna víra, jeden křesť.‘ (Ef 4) Všichni křesťané mají jednoho Pána, jednoho Boha, v něhož věří, jednu společnou víru, kterou věří a jeden křesť do jména Otce i Syna i svatého Ducha, kterým jsou pokřtěni. Více než laici jsou k této víře vázáni kněží, aby ji nejdříve sami znali a zachovávali a učili nevědomé. Každý je touto vírou vázán přinejmenším k tomu, aby věřil všechno, co Kristus chce, abychom věřili a nevěřili nic, co Kristus nechce. Proto sv. proroci říkali: ‚Tak praví Hospodin Bůh.‘ Tím chtěli přivést lidi k této víře. Pak apoštolové dávali za příklad Krista a říkali lidu jeho vůli, jak On chce, abychom věřili. Apoštolové neučili nic jiného než, co učil Kristus a přikázal jim, aby to učili. Tak i všichni křesťané mají věřit to, co Bůh přikázal, aby bylo věřeno. Každý sice nezná všechno, co má být věřeno, ale má být ochoten pohotově přijmout pravdu, když mu bude z Písma svatého ukázána a ihned se zřít všeho, co by snad věřil proti Písmu svatému. Člověk nemá nic lehkovážně zastávat, ale jakmile pozná pravdu Boží, má se jí pevně držet až do smrti; neboť pravda nakonec vysvobodí. Vždyť Pán Ježíš říká: ‚Zůstanete-li v mém slovu, budete skutečně mými učedníky, poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.‘ (J 8) **Protož milý křesťane, hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdu až do smrti; neboť pravda tě vysvobodí od hříchu, od ďábla, od smrti duše, a konečně od smrti věčné, která je věčným odloučením od Boží lásky a od veškeré blažené radosti, jíž dojde každý, kdo věří v Boha i v Jezu Krista, jenž jest Pravý Bůh a pravý člověk.**“

Hus zemřel právě proto, že odmítl uznat za křesťanskou víru, tedy za Bohem zjevenou pravdu něco, o čem nepoznal, že by to bylo Boží zjevení.

M. Janu Husovi byla nakonec u kostnického koncilu poskytnuta tři veřejná slyšení. Poslední z nich se konalo 8. 6. 1415. Hus při něm preláty i římského krále Zikmunda zapřísahal, aby mu poskytl další slyšení, v němž by mohl své názory a knihy dostatečně vysvětlit. V odpovědi Zikmundovi prohlásil, že zvláště chce vysvětlit to, co napsal „o papeži, hlavách a údech církve“. A prohlásil: „*Já připouštím a tvrdím, že papež biskupové, preláti atd., kteří by byli zavrženi a v smrtelných hříších, nejsou papeži, biskupy a preláty vzhledem k zásluhám ani hodně před Bohem, ale jsou jimi podle úřadu, protože, jak jsem řekl, jsou nehodnými služebníky svátostí.*“¹

Možnost k vysvětlení už však Husovi dána nebyla. Dne 18. 6. 1415 byl – místo dalšího veřejného slyšení – Husovi odevzdán soupis článků, které má odvolat. Šlo o 29 stručných tezí vytažených z jeho spisů a 16 odstavců lživých obvinění „svědků“. Výpovědi svědků však koncil prohlašoval za „nanejvýš důvěryhodné“. Hus místo odvolání vepsal do textu stručné vysvětlující poznámky. Ty jsou však bez znalosti jeho knih nesrozumitelné. Soudcové měli knihy před sebou, ale jaksi jim nechtěli rozumět. U tzv. svědeckých článků Hus většinou jen konstatoval, že jsou lživé. Články z knih z 18. 6. jsou více méně totožné s tím, co bylo pak 6. 7. 1415 vyhlášeno spolu s rozsudkem a uvádí se v koncilním dekretu a odsud u Denzingera. Rozdíly tu jsou minimální (např. rozčlenění 29 čl. na 30; vypuštění asi dvou vět, čímž byly skutečné Husovy postoje ještě více zamlženy). Týká se to ale jen článků vytažených ze spisů. Ty sestavené z výpovědí „svědků“ se do koncilního dekretu a do Denzingera nedostaly. Smysl článků vytažených z knih přitom úzce souvisí s obsahem těch článků tzv. svědeckých. Husovi teze obsažené v těch 29 (u Denzingera 30) článcích mohou být chápány v různých rozdílných rovinách a smyslech. Sám v knihách pečlivě rozlišuje nejrůznější smysly a významy užívaných termínů. To nebylo nějaké jeho kroucení, byl to tehdejší způsob práce teologa. Ta metoda má svá negativa, to ale nelze zazlívát Husovi. Oprostit se od tehdejšího způsobu uvažování a vyjadřování bylo pro něj jednak těžké, a hlavně, kdyby to udělal, byl by přijímán ještě hůře. Na koncilu však nehleděli na celý obsah a smysl jeho knih a vytaženým článkům rozuměli v takovém smyslu, jaký jim dávala ta falešná obvinění.

Kardinálové v podstatě tvrdili, že Hus učil bludy, které lze jednou větou formulovat takto: ***Kdo nepatří mezi předurčené k věčné spáse a kdo se nachází v těžkém hříchu, ten není skutečným členem církve, a proto není ani právoplatným knězem, biskupem, ani papežem, ani světským pánem; vše, co ze svého úřadu koná, je neplatné a nikdo není povinen ho poslouchat.***

Tento postoj Hus nikdy nezastával, chápal jeho zcestnost a zhoubnost a vždy ho výslovně odmítal!

Když Paul de Vooght – kněz, teolog a historik - hodnotí Husovy odsouzené články,² říká: Hus „*hlásal také, že obecná církev v nejvlastnějším smyslu toho slova, je shromážděním, souhrnem predestinovaných se všemi důsledky, které z toho plynou a jsou vytčeny ve více člancích. Koncil však asi nepostřehl, že onu univerzitas predestinatorum umísťuje Hus do církevní množiny, do komplexu církví, kde je církev tradiční, to znamená pozemská, viditelná, hierarchická a svátostná, beze zbytku respektována.*“ Znamená to, že Husovo pojetí bylo zcela pravověrné.

¹ Petra z Mladoňovic Zpráva o mistru Janu Husovi v Kostnici, Univerzita Karlova, Praha 1965, s. 161.

² De Vooght Paul, Kacířství Jana Husa, díly 1-32 in: Teologická revue Husitské teologické fakulty univerzity Karlovy v Praze, přeložila L. Havlíčková, od č. 1/1997. (elektronizované pracovní vydání) Viz díl 20, s. 329.

Jeho pojetí papežství hodnotí Vooght takto: „Mezi ‚závažnými věcmi‘ přiznal Hus, že hlásal učení o papežském primátu, tak jak se mu připisovalo: zřízení papežství, či v každém případě zavedení formy, jakou přijalo, přisuzoval ‚světskému‘ zásahu...“ Podle Vooghta tedy není prokázáno, že by Hus odmítal víru, že papežský primát ustanovil přímo Pán Ježíš. Hus pouze tvrdil, že Bůh si nepřeje, aby papež a biskupové měli světskou moc. Avšak jeho soudci ji měli a nechtěli se jí vzdát, a proto ho také vydali na upálení. Kdo ale dnes tvrdí, že papež a biskupové by měli mít politickou moc?

Vooght dále píše, že Hus „neodmítal pomyslení, že by (papežství) popřípadě mohlo zaniknout.“ O tom, jaké měl člověk umučený před 6 stoletími myšlenky, je sice možno spekulovat, ale těžko to asi můžeme s jistotou vědět. Co však víme je, že Hus říkal a psal, že je možné, že bude Petrův stolec po dlouho dobu neobsazen, a to není totéž, jako zánik instituce papežství. Samozřejmě, že Hus si přál, aby papežství „zaniklo“, co do svého světského panování. To je zřejmé, protože tvrdil, že toto světské panování odporuje papežovu poslání.

Kousek dál Vooght píše: „Kritický rozbor jeho spisů, stejně jako jeho odpovědi na koncilu nenechávají žádné pochybnosti o tom, že jeho pojem episkopátu má tradiční charakter. Jediná Husova originalita spočívá v tom, že naléhavě připomněl, že biskup či kněz není jen člověk pomazaný a posvěcený, ale že má také nějaké povinnosti.“ Pokud toto byla na kostnickém koncilu originální myšlenka, tak o jakou „reformu“ církve se pak koncil usiloval a jaké bylo jeho pojetí církve!? Zřejmě na hony vzdálené katolické a apoštolské víře!

Obviňování Husa z bludného učení o Eucharistii Vooght jednoznačně a rozhodně odmítá slovy: „Ještě závažnější nesrovnalosti byly u Eucharistie. Nelze se odvolat na žádný text, který by svědčil pro to, že se Hus kdy v tomto bodě vzdálil od obecně přijímané doktríny. Naopak desítky textů dokazují, že vždy hlásal pouze bezchybnou nauku. Vždycky protestoval proti pomlouvačnému obviňování v této věci. Všichni jeho soudcové s jedinou výjimkou však soudili, že je prostě lhář, zatvrzelý lhář.“ Ve skutečnosti těmi lháři byli oni sami.

„Mezi méně závažnými obviněními, zvláště těmi, jež vzešla z výpovědí ‚svědků‘, Hus vytrvale poukazuje na několik nepochybných pomluv. Nezamítal odpustky, nerozšiřoval Viklefovy bludy, máme-li zmínit ty hlavní.“

O reakci církevních prelátů na Husova slova Vooght říká: „jako by spolu hovořili hluší“. Je však zřejmé, že ani preláti ani Hus nebyli hloupí. Preláti věděli, že cílem je Husa za každou cenu odstranit, a proto záměrně „nechtěli rozumět“, o čem Hus mluví.

Vooght uzavírá: „Koncil zůstal k jeho připomínkám a popřením nepřístupný. Neměl žádné pochybnosti ani o svědcích, ani o skvělé práci šedesáti ‚proslulých‘ teologů. Je rozhodnuto. Koncilní otcové si zacpávají uši. Nechť Hus odvolá všechny články, jinak skončí na hranici. Hus však naprosto neklesne k nízkosti a ke lži. Za těch podmínek, jež se mu kladou, na žádné odvolání nepřistoupí. Raději zemře.“

Články vytažené z Husových spisů,³

Následuje rozbor odsouzených článků. Snažím se v něm co možná srozumitelně vysvětlit, co Hus o daných otázkách skutečně napsal a mínil a jak a proč jeho tvrzení na koncilu překroutili a dali jim bludný smysl, který ta slova v Husových knihách nemají. Husovy pohledy jsou navýsost aktuální i pro dnešní církev, která čelí velké krizi víry.

Citace 1. článku falešného obvinění: „Je jedna svatá církev obecná, která je množinou všech předurčených. A níže následuje: Všeobecná svatá církev je jediná, tak jako je pouze jeden počet předurčených.“

Odpověď: Hus k článku dopsal vysvětlení: „...církev obecná: ,řečeno v nejvlastnějším smyslu dle Augustina‘...“. Slovo církev zde tedy rozumí v tom nejširším a nejvlastnějším smyslu slova. Mluví o Tajemném Těle Kristově ve smyslu Písma (Např. Ef 1,22-23; Kol 1,18 a 24). Dále Hus užívá pojem ,předurčený‘. Myslí se tím ten, kdo vytrvá v milosti – v duchovním boji se lží a zlem – a zachová spasitelnou víru až do konce. Proč o tom Hus mluví? Jemu nejde o rozvíjení teologických disputací, v nichž se středověcí teologové snažili dokázat svou intelektuální nadřazenost. Hus stojí před zcela praktickou a velmi ožehavou otázkou: Boží slovo (např. Ef 5,27) říká, že Kristova církev je nevěsta bez poskvrny a vrásky. Bůh přece nemůže konat něco nedokonalého nebo nečistého, a církev Kristova je vrcholem a souhrnem celého Božího díla... Církev, kterou znal Hus, byla ale plná hříchů! Týkalo se to především hierarchie. Kněží, biskupové a kardinálové s papežem žili velmi pohoršlivým způsobem. V módě přitom bylo učit, že církev to je právě papež s kardinály. Jako pravověrný kněz Hus věřil, že mimo církev není spásy. Kdo chce být věčně spasen, musí být členem církve Kristovi! Ale které? Té hříšné a zkažené, která se „před očima věřících nestoudně zraňuje hříchem“? To má krást a smilnit jako kardinálové, aby byl spasen!? Vždyť to je zřejmá cesta do pekla? Nebo je třeba utéct na poušť a být členem jen jakési mystické církve, která není vidět? Jak ale potom vím, že v ní jsem, když je neviditelná? Jak tyto protiklady skloubit? Je možné, aby církev byla zároveň hříšná i svatá!? Toto je ten existenční problém, který Hus musel řešit, aby lidem mohl kázat pravdu evangelia. Byli k tomu nuceni i mnozí jeho současníci, a jsme nuceni tuto realitu dnes řešit i my v 21. st. **Hus jde zlatou střední cestou: Nehledá církev Kristovu někde mimo viditelné církevní struktury, ale ani ji s ní stoprocentně neztotožňuje.** Snaží se určit kritéria, která je třeba splnit, aby člověk, když je ve viditelné církevní struktuře, byl i skutečným členem Tajemného Kristova těla. Vysvětluje, kdy je ta neposkvrněná církev Kristova totožná s církevní strukturou a kdy ne. A pro toto rozlišení se hodil pojem předurčení. **Jinak jsou v církvi ti, kdo vnitřně odpadli a jinak ti, kdo vytrvají v milosti Boží a budou spaseni.** Odpadnout od víry v Krista je možno zjevně nebo skrytě, ze strachu či donucení nebo zcela chladnokrevně a zatvrzele. Tyto rozličné případy Hus rozlišuje a jsou naznačeny v dalších člancích.

Hus říká: „A tak je něco jiného patřit k církvi a něco jiného být v církvi.“ (3. kap. O církvi). Slova „patřit k církvi“ vztahuje na její skutečné údy. Slova „být v církvi“ vztahuje i na ty, kdo jsou v ní jen zdánlivě anebo dočasně. Do Tajemného Těla Kristova patří ti, kteří žijí v Boží milosti, mají spasitelnou víru a mají rovněž Ducha Kristova, protože, „kdo nemá Ducha Kristova, není Jeho“ (Ř 8,9). Z toho pak samo sebou plyne, že pravý Kristův učedník tvoří i vnější jednotu s dalšími členy Tajemného Těla Kristova – církve, protože mají téhož Ducha a je i navenek oddělen od těch, kdo Kristova Ducha odmítají a přijímají falešné evangelium. Dnes je pod anathemou za hlásání jiného

³ Por. PAL. DOC. s. 225n; FLAJŠHANS I., s. 95-98; MLADOŇOVIC, s. 137n; VOOHGT (20); DENZINGER 627-656 (buly „Inter cunctas“ a „In eminentibus“ z r. 1418); SEDLÁK, Přílohy, s. 331.

evangelia dle Gal 1,8-9 celá oficiální církevní struktura. Svědčí o tom i úzká jednota Františka a celého Vatikánu se zednáři. Proto dnes být v jednotě s Vatikánem znamená být i navenek oddělen od církve Kristovi. A naopak: být oddělen od falešného lžipapeže Bergoglia je podmínkou (samozřejmě ne jedinou), aby člověk byl skutečným členem církve Kristovi. I Hus už mluví o církvi Kristově a církvi Antikristově. V jeho době ale nebylo ještě rozdělení mezi těmito dvěma skupinami a jejich strukturami tak zjevné. Proto Hus o těch, kteří jsou navenek členy církevní struktury církve Kristovi, ale nejsou skutečnými členy Kristova Tajemného Těla, říká, že jsou v církvi tak, jako v lidském těle jsou např. i výkaly, hnis atd. Je to něco, co musí být nakonec z těla vyvrženo. Toto Husovo přirovnání není nijak bludné, i když je velmi provokativní.

Ti církevní hierarchové, kteří mají ducha světa a neoddelili se od něj ani v hodině smrti, nebudou spaseni. Jan Křtitel řekl: „Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nadcházejícím hněvem? Neste ovoce, hodné pokání.“ (Mt 3,7) Ježíš řekl židům, kteří se obrátili pouze zevnějškově, ale ne ve svém srdci: „Váš otec je ďábel ... on je lhář a otec lži“. (J 8,44) Ježíš nazývá ty církevní představitele, kteří nenávidí pravdu obiléné hroby, dává jim titul „hadi“ a dodává: „Plemeno zmijí, jak uniknete pekelnému trestu? (Mt 23,33-34) Sv. Pavel o tomto typu lidí, kteří zaujali i v Kristově církvi klíčová místa, říká: „Jsou to falešní apoštolové, nepoctiví dělníci, přestrojení za apoštoly Kristovy. A není divu, vždyť sám satan se převléká za anděla světla; není tedy nic překvapujícího na tom, že se jeho služebníci převlékají za služebníky spravedlnosti. Jejich konec bude jako jejich skutky.“ (2 Kor 11,13-15)

Platí jedna zásada: když nebudete činit pokání, zahynete! Kdo činí pokání má bezpečnou cestu do nebe, kdo ho odmítá, o tom Ježíš říká: „jestliže nebudete činit pokání, všichni zahynete“, ať je to kněz, mnich, biskup, kardinál či papež. (Lk 13,3) Kazatele pokání Jana Milíče farizejští čeští církevní preláti vyhnali a chtěli ho zabít, Jana Husa a Jeronýma vydali k upálení, ale pokání nekonali, proto tato hniloba masově progresovala. Když v Německu vystoupil Luther a nastal masový odpad od katolické církevní struktury; nebyla vina na Lutherovi, ale na prohnilé hierarchii, která odmítala pokání a zabíjela pravdivé proroky. Tito církevní hadi notoricky odmítají pravdu a pokání, a tím hřeší proti Duchu svatému. I když v církvi zastávají klíčová místa, svým vědomým vzdorem proti Bohu se vylučují z Tajemného Těla Kristova - z „církve katolické v nejvšeobecnějším smyslu slova“ - a nakonec pro svou zatvrzelost ve lži končí v pekle.

Jak je to tedy s předurčením k spáse? Může vůbec člověk tuto otázku řešit? Světci, kteří skutečně bojují s duchem lži a zla v sobě i ve svém okolí, dostávají zkušenost tzv. kardio-diagnózy (znalosti srdcí) a mnozí, kteří k tomu obdrželi ještě Boží světlo, téměř jistě už vědí, kdo z určitých lidí bude zavržen. Toto tajemství zná ale bezpečně Bůh. On respektuje lidskou svobodu, i když chce, aby všichni byli spaseni. To že někteří budou zavrženi, je pro nás lidí tajemstvím. Proto každý by měl usilovat o jedno: spasit svou duši skrze Pravdu, kterou je samotný Ježíš Kristus. Z naší strany je jedna podmínka – pokání, to je cesta pravdy.

Tento postoj pravdivého pokání Hus zdůrazňoval a sám podle něj žil. Proto vnímal aktuální potřebu vyjádřit, v jakém smyslu jsou předzvěděni bezbožní křesťané v církvi a v jakém ne. Proto mluvil o církvi předurčených. Touto definicí nijak nepopíral další významy slova církev. (Pozn.: Protože text představuje konfrontaci protichůdných pojetí církve Kristovi, vzdávám se psaní slova Církev s velkým „C“. Stejně jako Hus ale vyznávám, že svatá Kristova církev je jen jediná a pro zdůraznění tohoto tajemství užívám termín Tajemné Tělo Kristovo.) Hus nepopíral tehdy existující církevní strukturu. Neměl k tomu důvod. Římská církev jako celek tehdy nehlásala hereze, kterými by popírala podstatné pravdy spásy, jako je tomu dnes. Zdůrazňoval jen, že cílem je být částí Tajemného Těla Kristova, být v Kristu. Proto mluví o Petrovi, Pavlovi, Jidášovi, o hříšných kněžích, o

svatokupeckých kacířích atd., jak se to odráží v následujících obviněních. Hus na těch jednotlivých případech ukazuje, v jakém vztahu jsou tyto různé lidi, ke skutečné církvi Kristově – tedy k Jeho Tajemnému Tělu. Ve svém spisu O církvi, z něhož je většina článků vytažena, rozlišuje několik různých smyslů, jak je možno být v církvi, jak je možno být v Boží milosti, jak je možno konat církevní úřad a vysluhovat svátosti (záslužně nebo nehodně) atd. A právě tyto různé významy slov jeho nepřátelé vytrhli z kontextu a zneužili.

Citace 2. článku falešného obvinění: „Pavel nikdy nebyl údem ďábovým, třebaže spáchal některé skutky, podobné skutkům církve zlých.“

Odpověď: Hus k článku připsal „...údem ďábovým, *„předzvěděným, co do konečného přilnutí“*...“ Jako protiklad „předurčení“ je používán pojem „předzvědění“. Předurčení se užívá ve smyslu předurčení k spáse a předzvědění ve významu předzvědění k zavržení. Už toto pojmové rozlišení napovídá, že Hus nijak nepopíral svobodnou vůli člověka v rozhodnutí přijmout Boží milost. K zavržení Bůh nepředurčuje, pouze dopředu zná, jak se člověk rozhodne. (Představuji si, že stojím na vysokém kopci a pod ním je železniční tunel. Vidím oba konce tunelu. Z jedné strany se přibližuje k tunelu vlak, na druhé straně do něj vchází člověk. Já na něj křičím, varuji ho, ale on neposlouchá. Víím, že ho vlak usmrtí, já to nechci, ale on tam přesto jde a já už předem víím – tzv. předzvědění – jak to skončí. Bůh dává každému hříšníkovi varování, aby nebyl zavržen, a to až do poslední minuty jeho života. Člověk ale má svobodnou vůli, bojkotuje varování, nevěří Bohu, ale sobě a ďáblu. Ti, kteří budou spaseni, to jsou předurčení, budou spaseni pro poslušnost víry, tedy pro pokání.) O Pavlovi Hus říká, že do množiny předzvěděných ke konečnému zavržení nikdy nepatřil. To je naprosto logické a správné, protože je přece svatým a je v nebi.

Článek je vzat z 3. kap. O církvi. Říká se tam: „A dále je patrné, že lidé mohou patřit k svaté matce církvi dvojím způsobem: buď podle předurčení k životu věčnému ... anebo podle předurčení toliko k přítomné spravedlnosti, jako všichni, kteří tu a tam přijmou milost odpuštění hříchů, avšak nakonec nevytrvají.“ Toto vyjádření je výstižné. Hus vidí věc z Božího pohledu. Bůh je dárce milosti a spásy. Každý, kdo je v milosti posvěcující, je vlastně ve stavu spásy. Boží Syn žije v něm. Pokud člověk v tomto stavu zemře, bude věčně spasen. Takže z Božího pohledu už milost ospravedlnění je nesmírným Božím veledílem. Každý člověk dostává dostatek milosti, aby mohl být spasen. Každý ospravedlněný dostává dost milosti, aby mohl (v tom stavu spásy) vytrvat do smrti a být spasen navěky. To že někteří (mnozí) od milosti odpadnou a zůstanou v nekajícnosti do smrti a přijdou do pekla, to je jejich svobodné rozhodnutí. Bůh jim ale svou milost dal, a to za cenu oběti svého Syna. Už v tom je nesmírné Boží dobrodiní, že člověk patří do církve, i když jen podle pouhé přítomné spravedlnosti. To zlo, které následuje po odmítnutí milosti, to přece není dílem Boha, ale člověka.

Hus pokračuje: „...Odtud je pravděpodobné, že Pavel byl zároveň rouhačem podle přítomné nespravedlnosti ... a zároveň byl věřící a v milosti podle předurčení věčného života. Tak byl Iškariotský zároveň v milosti podle přítomné spravedlnosti a přece nikdy nepatřil k svaté matce církvi podle předurčení věčného života...“ Bůh dává tolik milosti, aby mohl být člověk spasen, ale ví, že některý člověk to stejně odmítne. Nebezpečí je toto: člověk si bude klást otázku: Jsem předurčený nebo předzvěděný? Obojí je hereze. Jaké je řešení? Jedno: konat pravdivé pokání a vědět, že víra v Krista mě spasí.

Hus tamtéž pokračuje: „...Iškariotský, jakkoli byl od Krista vyvoleným apoštolem nebo biskupem, což je označení úřadu, přece nikdy nebyl součástí svaté církve obecné. A jako Pavel nikdy nebyl údem ďábovým, ačkoli se dopustil některých skutků, které se shodovaly se skutky církve zlostníků, podobně Petr. Ten z dovolení Páně se dopustil tak těžké zrady, aby o to směleji vstal.

Neboť jak říká Augustin, předurčeným prospívá, upadnou-li do takových hříchů. ... A toto rozlišení mezi předurčením a přítomnou milostí je třeba silně podtrhnout, ... Toto rozlišení na obě strany zmiňuje Augustin...“

V 6. kap. spisu O církvi Hus říká: „Na otázku, který tvar (forma) sjednocuje údy d'áblovy v onom těle“ (v církvi zlostníků), „se odpovídá ... konečná neposlušnost nebo pýcha či vzdor, který svatí nazývají vinou konečné nekajícínosti nebo hříchem proti Duchu svatému.“ To je, jak známo, takový hřích, z kterého už člověk nechce činit pokání a který mu proto nebude nikdy odpuštěn. Tohoto hříchu proti Duchu svatému se sv. Pavel nikdy nedopustil, ani tehdy, když zběsile pronásledoval křesťany a dával je bičovat v synagogách. Jiný byl hřích velekněží, kteří ukřižovali Krista a jiný hřích mladíka Pavla, který Ježíše a jeho církev sice pronásledoval, ale nevěděl plně, co činí. A toto Hus myslí, když říká, že sv. Pavel nikdy nepatřil do církve (množiny) zavržených.

Citace 3. článku falešného obvinění: „Předzvědění nejsou částí církve, a to proto, že žádná její část od ní konečně neodpadá, neboť neodpadá ani milost předurčení, která ji váže.“

Odpověď: Hus k článku připsal: „...části církve: ‚katolické v nejvlastnějším smyslu’...“ Smysl článku plně odpovídá čl. 1.

Článek je vzat z 3. kap. O církvi, Hus tam říká: „Dále je třeba poznamenat, že jako je leccos v lidském těle, co není součástí samého těla, například slina, hlen, výkal, hnís nebo moč, a to nepatří k tělu, poněvadž to není součástí těla, něco jiného však je být součástí v lidském těle, jako je každý jeho úd - v tomto smyslu jest něco v Mystickém Těle Kristově, jímž je církev, a přece to nepatří k církvi, poněvadž to není její součástí, právě tak jako každý předzvěděný křesťan, který musí být jako výkal z tohoto těla nakonec vyvržen. **A tak je něco jiného patřit k církvi a něco jiného být v církvi.** ... K tomu směřuje text z 1. epištoly Janovy 2, kde je řečeno: ‚Nyní povstali mnozí antikristové. Z nás vyšli, ale nebyli z nás‘, to znamená: z naší společnosti odešli (tato glosa se čte v De poenitentia v distinkci 5.) podle milosti předurčení k životu. Neboť ‚kdyby byli z nás, byli by zajisté zůstali s námi‘. Jako totiž přebytek z jídla vychází i z hmotných údů, ač přece není z nich, tak vyvrhelové církve, to jest lidé předzvědění, vycházejí z ní. A nebyli přece z ní jako její části, poněvadž žádná její část nemůže od ní nakonec odpadnout, protože ‚láska‘ předurčení, která ji samu poutá, ‚nikdy neodpadá‘, jak říká Apoštol v 1. listu Korintským 13,7-8. A to dotvrzuje Apoštol v listě Římanům v 8,29-30 slovy: ‚Víme, že všechno napomáhá k dobrému, těm kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí,‘ rozuměj předurčení, ‚Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil.‘ A na závěr dlouhého důkazu říká jménem předurčených: ‚Jsem si jist, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani mocnosti, ani moci, ani přítomné věci, ani budoucí, ani úděs, ani hlubokost, ani žádné jiné stvoření nebude moci nás odloučit od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.‘ “

Hus zde tedy jasně říká, že když někdo je v církevní struktuře, neznamená to ještě, že je členem Tajemného Těla Kristova – církve v nejvlastnějším smyslu. Přesně to říká Jan evangelista o antikristech, kteří vyšli z nás, ale nebyli z nás. Totéž je už vysvětleno u čl. 1 a 2.

Citace 4. článku falešného obvinění: Dvě přirozenosti, božská a lidská, jsou jeden Kristus. A níže v kap. 10.: Každý člověk jest duch, ježto jest ze dvou přirozeností obojí.

Odpověď: Hus k článku připsal: „...jeden Kristus: ‚srostitě, spojitě’...“; člověk jest duch: ‚Tohle říká často sv. Augustýn ve výkladu Na Jana’...“ Ta druhá věta z 10. kap. byla potom z oficiálního dekretu vypuštěna. Je to ta věta, kterou Hus bere ze sv. Augustýna. Je těžké vůbec pochopit, v jakém

smyslu by tento výrok měl být bludným. Zřejmě připsali Husovi směšný a nesmyslný názor, že: každý člověk je vlastně Kristus, protože se skládá ze dvou přirozeností. Taková hloupost Husovi „ani na mysl nevstoupila“! Každý kněz se neděli co neděli modlil Atanášovo vyznání víry, v němž stojí: „Jako rozumová duše a tělo je jeden člověk, tak Bůh a člověk jsou jeden Kristus.“ To že božská a lidská přirozenost jsou jeden Kristus, platí samozřejmě jen v osobě Pána Ježíše Krista, a nikde jinde. Jde pouze o přirovnání dvou podobných vztahů: vztah duše a těla u každého člověka a jedinečné spojení Božství a lidství v Kristu. Husův text, pokud není vytržen z kontextu, ani jinak chápat nelze. Ve 4. kap. O církvi napsal Hus doslova toto: „A tak je Kristus vnější hlavou každé dílčí i obecné církve podle svého božství a je vnitřní hlavou obecné církve podle svého lidství. A tyto dvě přirozenosti, božství a lidství, jsou jeden Kristus, který jest jedinou hlavou své nevěsty obecné církve, jež je souhrn předurčených.“ Hus se zde vyjadřuje naprosto pravověrně! **Jen tento jeden článek, v němž se mu připisuje, to co nikdy nezamýšlel, je sám o sobě zločinem kostnického koncilu proti Husovi a celému českému národu.**

(Podobným zločinem bylo, že při Husově odsouzení 6. 7. 1415 vyhlásili i obvinění, že prý tvrdil, že „je čtvrtá božská osoba“, Por. spis Proti Stanislavovi 8. kap., Flajšhans II., s. 77. Zde naopak Hus upozorňuje, že Stanislav tak vysoce vychválil papeže, že vlastnosti, které mu připisuje, odpovídají božské osobě. Tedy právě Husovi žalobci Stanislav a Páleč byli heretiky. Za hereze, které sami hlásali, ale odsoudili svého protivníka, který na jejich hereze upozorňoval. To je neuvěřitelné! Přesně tak ale pracují církevní farizeové i dnes! Článek o čtvrté božské osobě nakonec do oficiálního církevního dekretu nezařadili, protože by se tím až velmi jasně demonstrovalo, jak zmanipulovaný proces s Husem byl. Pro Husovo odsouzení měly ale právě tyto lži rozhodující význam!)

Citace 5. článku falešného obvinění: „Předzvěděný, i když je snad v milosti podle aktuální spravedlnosti, přeci nikdy není částí církve svaté; a předurčený zůstává vždy údem církve, i kdyby snad někdy odpadl od aktuální milosti, ale ne od milosti předurčení.“

Odpověď: Hus znovu dopisuje tutéž poznámku: „...církve svaté: *katolické v nejvlastnějším smyslu*‘...“ V spisu O církvi Hus tvrdí, že předzvědění k zavržení jsou částí církve svaté, ale ne jako její skutečné údy ve vlastním slova smyslu, nýbrž pouze jako části, které musí být z těla vyvrženy (jako v lidském těle hlen, výkal atd.). Na začátku 3. kap. stojí: „Avšak proti tomu, co již bylo pověděno, namítá se předně to, že platí-li tento názor, žádný předzvěděný by nemohl být částí svaté matky církve obecné. **Je to falešný závěr**, protože každý křesťan podle slova u Matouše 13: ‚Podobno je království nebeské síti spuštěné do moře a shromažďující ryby všeho druhu‘, je částí oné církve.“ Tímto pojetím, jak říká Vooght, Hus nijak nenarušuje pravověrné učení o viditelné církvi. Naopak vždy tvrdil, že i svátosti a úřady těch, kdo jsou takto v církvi, ale ne z církve, jsou platné, a proto je Bůh v církvi nechává, protože v ní mají jistou úlohu, i když pro ně negativní. Na závěr 4. kap. O církvi Hus říká: „A je zřejmé, že z toho, co jsme řekli, nevyplývají ani protichůdné ani si odporující závěry. Konečně je jasné, že žádný předzvěděný není opravdu částí svaté matky církve. **Nazve-li svatý Tomáš nebo kdokoli jiný předzvěděného v milosti údem církve, pak mluví dvojznačně (v jiném smyslu) s Augustinem a se svatým Písmem, přihlížeje k běžné mluvě a k obecnému mínění církve bojující.** Proto bylo shora uvedeno, co říká Augustin: ‚Nemají-li však vytrvalost, to jest, nezůstávají-li v tom, čím začali být, nenazývají se vpravdě jménem, které z nich činí to, co nejsou. Neboť nejsou tím v očích toho, jemuž je známo, čím se stanou, totiž z dobrých zlí.‘ Tento výrok Augustinův musí stát proti všem námitkám, v nichž se objevuje dvojznačnost.“

Citace 6. článku falešného obvinění: „Když církev chápeme jako shromáždění předurčených, ať už jsou podle aktuální spravedlnosti v milosti anebo ne, pak tímto způsobem je církev článkem víry.“

Odpověď: Hus k článku dopsal: *Je to výrok svatého Augustýna „Na Jana“.* Dále: *„O Enchiridiu.“* Dále: *„O žaltáři.“* Dále o nauce křesťanské v knize *„O ovci.“*

Citace 7. článku falešného obvinění: „Petr nebyl ani není hlava svaté církve katolické.“

Odpověď: Jan Hus k tomuto falešnému obvinění, které obsahovalo vyjádření, že *Petr nebyl ani není hlavou svaté církve katolické*, připsal: *„obecné v nejvlastnějším smyslu“*. Hus, vzhledem k složité situaci v církvi, vnímal potřebu zdůraznit rozlišení mezi Tajemným Tělem Kristovým, v němž je katolík vázán věřit (*„věřím ve svatou všeobecnou apoštolskou církev“* - Krédo), a zevnější církevní strukturou. To znamená, že musíme rozlišovat mezi Tajemným Tělem Kristovým, jehož hlavou je Kristus, a církevní strukturou, v jejímž čele stojí papež jako dočasný zástupce Kristův. Rozlišení je nutné proto, že v době Jana Husa docházelo k velkému zneužívání církevní autority. K pohoršení a k velké škodě církve bylo přehnané pěstování kultu papeže, jako by on sám byl předmětem katolické víry. Církevníci se tak schovávali za jeho autoritu s cílem budování vlastní kariéry, v touze být pokládáni za jakési polobohy. Pravověrný kněz Hus proto zdůraznil, že hlavou Tajemného Těla církve je Kristus, a papež by měl být Jeho poslušným a věrným služebníkem, který pracuje na spáse duší. To, že stojí v čele pozemské církevní struktury, není důvodem, aby byl zároveň světským pánem, povýšeným nad králi a nad císaři, protože si uzurpoval nadlidskou čest, přestože sám žije zhýralým životem. V té době mezi sebou soupeřili tři papežové, vedli proti sobě války a vybírali k tomu peníze za tzv. odpustky. Tyto zlořády Hus jasně káral a za to byl odsouzen. Uměle z něho udělali heretika, aby ho mohli potupně upálit. To je podstatou monstrprocesu s Husem.

Článek je vytažen z 9. kap. O církvi. Celý odstavec zní: „Předpokládejme tedy to, co jsme řekli shora v 1., 2., 3. a 4. kapitole, že svatá církev obecná, kterou tvoří všichni předurčení k spasení, jest jediná, a že jediný Kristus je hlavou této církve, právě tak jako je sám nejdůstojnější osobou v té církvi, která jí a jejím údům dává pohyb a vnímání v životě milosti. Tu je naprosto zřejmé, že Petr ani nebyl ani není hlavou svaté církve obecné. A pravdivý je výrok blaženého Dionysia, že **Petr byl mezi apoštoly hlavním vůdcem a základem církví**, jak jsme o málo výše pověděli o apoštolech. A pravdivý je také Augustinův výrok, že **byl první mezi apoštoly** podle jisté výsady. Pravdivý je také Marcelův výrok, že **Petr byl hlavou celé církve, kterou spravoval učením a příkladem.** Avšak nebyl osobou důstojnější než Kristova matka, ani **nebyl rovný Kristu.**“

Zde vidíme mistrovskou manipulaci falešných žalobců a soudců. Stačí si přečíst celý odstavec, ze kterého je věta vytržena, a je jasné, že Hus zde víru v Petrův úřad a papežský primát potvrzuje a vysvětluje, v jakém smyslu je hlavou církve jedině Kristus sám.

Dále se Hus odvolává na sv. papeže Řehoře, který odmítal pyšné tituly, jako například „hlava církve“, „nejsvětější otec“, „nejosvícenější“ atd. a vyžadoval, aby ho nazývali titulem „služebník služebníků Božích“ (servus servorum Dei).

Citace 8. článku falešného obvinění: „Kněží jakýmkoliv způsobem zločinně žijící, poskvřňují kněžskou moc, a jako synové nevěrnosti smýšlí nevěrně o sedmi svátostech církve, o klíčích, úřadech, cenzurách, mravech, obřadech a svatých věcech církve, ctění ostatků, odpustcích a řádech.“

Odpověď: Toto své tvrzení Hus nezmírňuje, naopak ve vězení, kde očekával smrt upálením, k tomu připsuje dva biblické citáty, kterými svou kritiku ještě zostřuje: *„V Dt 32, se praví: „Pokolení převrácené, synové nevěrní. K tomu praví se v 77. žalmu: „Ačkoli mu s pochlebenstvím mluvili ústy*

svými a jazykem svým lhali jemu, a srdce jejich nebylo upřímné před ním, aniž se věrně měli v smlouvě jeho.“

Když se ale podíváme do Husova původního textu, zjistíme, že i tento článek je překroucen. Hus na dotyčném místě nemluvil o „jakýchkoliv zločinech“ kněží, ale o zcela konkrétních hříších, jmenovitě o svatokupectví, které bylo považováno za kacířskou herezi. (Hus své knihy ve vězení neměl, na všechno odpovídal jen z paměti.) Článek je vytažen z 11. kap. O církvi. Celý odstavec zní: „Takového zneužití moci se dopouštějí také ti, kdo prodávají a kupují kněžská svěcení, kdo svatokupecky nabývají a prodávají biskupství, kanovníctví a fary, kdo bezohledně požadují za svátosti peníze a kdo životem v lakomství, rozkoši, zhýralosti nebo ve všemožném zločinu poskvřňují moc kněžství. Ti totiž, ačkoli vyznávají, že Boha znají, přece ho skutky zapírají“ - Titovi 1. A nevěří tedy v Boha a v tomto smyslu jako nevěřící synové smýšlejí proti víře o sedmi církevních svátostech, o klíčích, o úřadech a trestech, o mravech, obřadech a posvátných věcech církve, o uctívání ostatků, o odpustcích a řádech.“

Nešlo tedy o jakékoli hříchy kněží, ale především o svatokupectví, které bylo všeobecně pokládáno za kacířství, kterým se člověk vylučuje z církve! Dále šlo o zatvrzelou a očividnou nekajícnost a zůstávání ve veřejně známých těžkých hříších! Podle Husa byli tito kněží praktičtí ateisté s církevnickým nátěrem, a z toho dedukoval, že smýšlejí bludně o všech člancích víry. To obvinění si navíc nevymyslel sám. Šlo o obvinění vznesené proti němu samému a proti dalším reformním kazatelům. Hus obvinění z kacířství obrátil proti těm, kdo ho vymysleli, a říká: ne já, ale vy jste bludaři, protože nevěříte ani v Boha.

Citace 9. článku falešného obvinění: „Papežská hodnost se vžila od císaře a povznesení a ustanovení papežství vyplynulo z císařské moci.“

Odpověď: Hus k tomu dopsal toto vysvětlení: „*Co do panství světského, ozdoby císařské a panování nad čtyřmi církvemi. To jde z rozd. 96. a 63*“. Článek je vytažen z 15. kap. O církvi. Hus se tam odvolává na 96. distinkci Gratiánových Dekretálií (staré církevní právo): „Císař Konstantin čtvrtého dne po svém křtu udělil veleknězi římské církve výsadu, aby ho velekněží po celém světě pokládali za takovou hlavu, za jakou soudcové pokládají krále. ... „Udílíme mu moc a císařskou důstojnost a rozhodujeme, aby měl vládu nad čtyřmi stolicemi, alexandrijskou, antiochijskou, jeruzalémskou a cařihradskou...“

Dnes je tento dekret obecně pokládán za podvrh, ale v Husově době byl přijímán za pravý. Z Husova života vidíme, že v praxi papeže uznával včetně jeho jurisdikčního primátu. Papež nemůže konat a přikazovat něco, co odporuje Božímu zjevení. Podobně, když koná něco, co je ke zjevné škodě církve, má mu v tom být přiměřeným způsobem odporováno. Hus zde zastává rozdělení duchovní moci od světské, což je dnes – na rozdíl od středověku – všeobecně uznáváno za správné. Vyjádření: „papežství co do světského panování a císařské ozdoby“, nám dnes zní velmi divně. Bývá to stavěno do takového světla, jako by si Hus zde i jinde uměle vymýšlel nejrůznější rozdělení a rozčlenění různých významů jednoho slova, např. slova „papežství“, aby s nimi pak mohl žonglovat a kroutit. Takový pocit bývá ale navozován, protože si neuvědomujeme reálnou situaci, jaká tehdy byla. **Papežství skutečně existovalo jako politická velmoc.** A proto se také do Říma sbíhaly, řečeno slovy sv. Bernarda, „nejrůznější lidské zrůdy“ – protože tam bylo světové centrum politické moci.

Citace 10. článku falešného obvinění: „Nikdo o sobě nebo o jiném bez zjevení rozumně netvrdí, že je hlavou partikulární svaté církve, ani římský velekněz není hlavou partikulární římské církve“.

Odpověď: V Husově době byl neúměrně a cílevědomě pěstován kult papežství a svěště panovníci i celé národy byli nuceni k falešné víře v papeže, jako by předmětem víry byl papež sám. Hus zde (je to 13. kap. O církvi) zdůrazňuje, že nemáme věřit v osobu konkrétního papeže tak, jak věříme v pravdy víry: že je jeden Bůh ve třech osobách, že Boží Syn se stal člověkem pro naši spásu, že Kristus svěřil Petrovi a jeho nástupcům klíče Božího království atd. V tyto pravdy věříme tzv. božskou vírou, protože je zjevil Bůh, který nemůže klamat. Ale to, jestli ten, kdo vystupuje jako papež, je skutečně Petrovým nástupcem, to nám Bůh nezjevil – tomu věříme jen obyčejnou lidskou vírou. Hus to demonstruje na příkladu falešných papežů – tehdy byli minimálně dva. S oblibou taky uvádí případ papežky Jany.

V 15. století bylo veřejné mínění, že v 9. století asi dva roky stála v čele církve žena, která přijala jméno Jan. V Sieně byla dokonce zařazena mezi busty papežů i její busta. Až v roce 1520 byla stržena. Historikové tvrdí, že šlo o podvod. Realitou však je, že zvláště v tomto a následujícím století bylo několik vzdoropapežů a že například zesnulý papež Formoza byl na příkaz svého nástupce vytažen z rakve, oblečen do papežských rouch, byly mu useknuty prsty a hozen do Tibery. A nejen o těchto otřesných případech se můžeme v dějinách papežství dočíst. V současné době je falešným papežem a zároveň arcibiskupem, papež František, který líbá nohy transsexuálům, prosazuje islamizaci Evropy a likvidaci církve. Kdyby někdo tvrdil, že on je hlavou církve, a že katolík je povinen věřit v papeže Bergoglia, aby byl spasen, každý si poklepe na čelo.

Hus rovněž upozornil, že může dojít k tomu, že ten, kdo bude vystupovat jako papež, bude ve skutečnosti Antikristem. (Např. v 3. kap. Proti Stanislavovi.) V této souvislosti cituje evangelium: „Vyvolil jsem si vás dvanáct“, totiž k apoštolskému úřadu, „a jeden z vás je ďábel“. (Jan 6). Hus jasně říká, že katolík nemůže věřit božskou vírou v osobu konkrétního papeže. Má ale respektovat primát apoštola Petra, ustanovený Kristem. A to je velký rozdíl, který nechtěli hierarchové, Husovi současníci, přiznat. Vyhlašovali to za herezi proti podstatě papežství, přestože v té době bylo trojpapežství (Jan XXIII., Alexandr V., Řehoř XII.) a nikdo nevěděl, který papež je vlastně pravý.

Citace 11. článku falešného obvinění: „Nepatří se věřit, že tenhle, kdokoliv je římským veleknězem, je hlavou jakékoliv partikulární svaté církve, pokud ho Bůh nepředurčí.“

Odpověď: Článek je stejně jako předcházející vzat z 13. kap. O církvi. Obě věty, vytržené z kontextu, spolu úzce souvisí a říkají v podstatě totéž. Zde Hus přidává podmínku: „pokud ho Bůh nepředurčí“. Tato podmínka není stanovena proto, abychom zkoumali, jestli je podmínka splněna, jestli je ten papež předurčen nebo ne! Je stanovena, aby se upřesnilo, co máme věřit o papeži. V kontextu celé 13. kap. má věta tento smysl: **Máme věřit, že X Y, který vystupuje, jako římský biskup je hlavou všech partikulárních církví (= celé církve bojující), pokud je ovšem křesťanem.** Touto podmínkou se tedy upřesňuje druh naší víry! A o této víře Hus v 13. kap. O církvi mluví. Řeší tam, že nemáme věřit v papeže, tak jako věříme v Boha. Máme ale věřit o papeži, že je před Bohem představeným církve bojující, pokud je splněna ta podmínka, že je věřícím křesťanem. Husovi nejde o to, že máme řešit, jestli je ten papež předurčeným nebo předzvěděným. Jde mu o to, že nemáme přikládat božskou víru skutečnosti, že někdo je papežem. Měl k tomu své důvody. Vždyť v Husově době byli tři papežové. Který z nich byl pravý?

Co se týče termínu ‚hlava církve‘, připomínáme, že papež není skutečnou hlavou církve, protože tak, jak Hus pravdivě hlásá, hlavou Tajemného Kristova Těla – církve – je jedině Kristus.

Znovu se tu objevuje termín předurčení (por. vysvětlení u čl. 1). Je třeba si uvědomit, že předurčeným se myslí ten, kdo neochvějně setrvává ve spasitelné víře až do konce a nesjednocuje se s žádnými herezemi. Tento člověk se samozřejmě také dopouští hříchů, ale nezůstává v nich a koná

pokání. Předzvěděný je ten, který je zevnějškově členem katolické církve, dokonce může zastávat i církevní úřad kněze, biskupa či papeže, ale zatvrzele zůstává v herezi a odmítá pokání. Takový, přestože je v zevnější církevní struktuře, vyloučil se z Tajemného Těla Kristova, jehož hlavou je Kristus.

Pavel IV. (1559) potvrdil dogmatickou bulou pravdu, že biskup nebo papež, pokud se dopustí hereze, už tím samým zastává úřad nezákonně. Jako heretik je vyloučen z církve a všechno, co koná, je neplatné a věřící ho nesmí poslouchat. Tímto Pavel IV. potvrzuje Husovo tvrzení, že hlavou církve je jedině Kristus. Papež pouze stojí v čele církevní struktury. Pokud ho nazýváme hlavou, pak je to jen symbolickým vyjádřením toho, že zastává nejvyšší úřad v církvi.

Citace 12. článku falešného obvinění: „Nikdo není náměstkem Kristovým nebo Petrovým, nenásleduje-li ho v mravech, neboť není jiné následování náležitější, ani jinak nepřijal by od Boha náměstkovu moc, neboť k onomu úřadu náměstkovu vyhledává se i podoba v mravech [tj. s Kristem nebo Petrem], i vážnost ustanovujícího.“

Odpověď: Hus k tomuto článku dopsal: „...náměstkem Petrovým *úřadem i zásluhou*“ Tutéž poznámku připisuje např. i u čl. 13 a 21. Tam u čl. 21 poznámku rozvádí a je vidět, že počítá i s možností, že někdo má úřad Petra, i když přitom nežije záslužně. Zde u 12. článku byla z Husova textu vypuštěna část věty. Tím byl zásadně změněn smysl. Citát je z 9. kap. O církvi a zní takto: „Avšak nikdo nezastává Kristovo nebo Petrovo místo **opravdově a Kristu přijatelně**, leč následuje-li ho v mravech, protože není žádný jiný přiměřený způsob následování než ten, který s mravním závazkem přijímá od Boha správcovskou moc. A tak se k takovému úřadu náměstka vyžaduje jak shodnost mravů, tak autorita ustanovitelova.“

Jedna věc je mít úřad sv. Petra a druhá věc je, žít tak jako sv. Petr. To jsou dvě různé věci, ale papež má mít obě dvě. Když má Petrův úřad, má také, žít jako Petr. A ten, kdo nenásleduje sv. Petra životem, nemá být volen papežem. Pokud totiž papež nenásleduje sv. Petra způsobem života, pak není naplněn skutečný smysl a poslání papežského úřadu, a takové „papežování“ není tím, co Kristus chtěl, když tento úřad ustanovil. Snad by se to dalo přirovnat k stavu pokřtěného nepraktikujícího křesťana nebo ateisty: svátostné znamení trvá, ale nepůsobí. Tak i u nehodného papeže: úřad má, ale poslání spojené s tím úřadem vlastně nenaplnuje. Jinde se Hus vyjadřuje tak, že „papežská moc vychází nazmar“. Toto je smysl Husových slov v kontextu. Každý si to může přečíst v 9. kap. jeho knihy O církvi:

Citace 13. článku falešného obvinění: „Papež není zjevný a pravý následník knížete apoštolů Petra, žije-li mravy protivnými Petrovi. A vyhledává-li lakomství, pak je náměstek Jidáše Iškariotského dle napodobování lakomství. A stejně jasně kardinálové nejsou zjevní a praví následníci družiny jiných apoštolů Kristových, nežijí-li po způsobu apoštolů, zachovávající příkázání a rady Pána Ježíše Krista.“

Odpověď: Hus zde dopsal tutéž poznámku jako u předcházejícího článku: „*úřadem i zásluhou*“. Viz výše. Uvedený Husův výrok je správný a pravdivý, pokud se mu nepřikládá jiný smysl, než Hus mínil. Být nástupcem Petra a být jeho **zjevným** nástupcem, to jsou dvě rozdílné věci. Pokud papež dává svým životem veřejné pohoršení, tak ztrácí minimálně tu **zjevnost** nástupnictví Petra a je v nebezpečí, že skrze bludy a zjevnou zradu víry ztratí i samotný úřad.

Článek je vzat z 14. kap. O církvi. Hus tam polemizuje s vyhlášením pražských teologů, kteří se snažili o likvidaci reformního hnutí v církvi. Říká: „Ambrož říká v 22. oddíle, v závěrečné kvestii: ‚Varujte se, bratři, lži!‘ ... ‚Neboť je to lež říkat si křesťan a skutky Kristovy nečinit. Neboť je to lež

prohlašovat sebe za biskupa, kněze nebo duchovního a jednat v rozporu s tímto stavem. ‘ ... ,Všechny preláty nemůžeme pokládat za preláty. Neboť biskupa nedělá jméno, nýbrž život.‘ A v 40. distinkci pod záhlavím ‚Není vpravdě knězem, kdo se knězem nazývá‘, říká Chrysostomos: ‚Je mnoho kněží, a přece je málo kněží.‘ ‘ Tyto citáty vypisuje Hus z Gratiánových dekretálií, které sloužili jako právní příručka, a komentuje je takto: „Nuže z těchto a jiných uvedených výroků je patrné, že papež není zřejmým a pravdivým nástupcem Petra, knížete apoštolů, žije-li mravním životem v rozporu s Petrem. A jde-li po lakotě, pak je náměstkem Jidáše Iškariotského, který si zamiloval mzdu nepravosti, když prodal Pána Ježíše Krista.

A se stejnou nepopíratelností nejsou kardinálové zřejmými a pravdivými nástupci sboru ostatních Kristových apoštolů, nežijí-li po způsobu apoštolů a nezachovávají-li příkázání a rady Pána našeho Ježíše Krista. Vcházejí-li totiž jinudy než prvními dveřmi, jimiž je Pán Ježíš Kristus, pak jsou zloději a lotři, jak prohlašuje sám Spasitel o všech takových, když říká: ‚Všichni, kteří přišli, jsou zloději a lotři‘ - Jan 10. Všichni tedy, kteří říkají, že jsou pravdivými a **zřejmými** náměstkami Kristovými a jsou si vědomi svého zločinu, lžou. Proto praví Duch v 3. kapitole Zjevení, že ti, kteří jsou ‚ze synagogy satanovy, říkají, že jsou židé, ale nejsou jimi, nýbrž lžou.‘

Proto jestliže kardinálové shromažďují a směňují církevní obročí a za jejich prodej přijímají sami nebo prostřednictvím jiných peníze, a tak v rozmařilosti a v nesmírné pýše pohlcují a stravují majetek chudých,“ (por. dnes v ČR církevní restituce) Hus pokračuje: ‚a jestliže nečiní ani divy, ani nekážou lidu slovo Boží, ani neslouží mše, ani se zbožně nemodlí ani neplní služby diakonů, které ustanovili apoštolové - Skutky 6, poněvadž ani nevykonávají jejich povinnosti ani podle jejich života nežijí, v čem jsou, prosím vás, náměstkami apoštolů?‘

Zdali v tom, že hromadí obročí anebo že číhají na dary jako Gézi (Géchazí), nebo v tom, že se naučili přicházet časně zrána k papeži v pyšném vystrojení s nákladnou jízdou, ne že by měli daleko nebo cesta byla neschůdná, nýbrž aby vystavili světu na odiv svou vypínavost i ostrý protiklad s Kristem a jeho apoštolů, kteří pěšky obcházeli v prostém šatě města, městečka a vesnice, zvěstující evangelium království Božího? Zdali také v tom jsou pravými a zřejmými náměstkami apoštolů, že dovolují, aby je lidé na kolenou uctívali, anebo že cizincům navštěvujícím papeže, sedícího na vyvýšeném trůnu v nádherném rouše, které splývá až k nohám, ano až daleko pod křeslo, ukládají, aby klečící pokorně hleděli políbit blažené nohy, jakoby svatost samého otce papeže stékala od hlavy až na patu? Cožpak nabývají nemocní zdraví z dotyku oněch nohou?‘

I přes tuto ostrou kritiku Hus nijak nepopírá právní ani svátostnou platnost úkonů takovýchto nemravných prelátů, nýbrž upozorňuje, že jejich konání je nehodné a nezáslužné a že toto hledisko má být v církvi prvořadé. Být nástupcem Petra a být jeho **zjevným** nástupcem, to jsou přeci dvě různé věci. Pokud papež žije evidentně hříšně v mamonářství, v morální nečistotě, v pýše, ve světské pompě a odmítá pokání, pak je jen otázka času, kdy se pro tuto zatvrzelost v nekajícnosti dopustí i hříchu proti Duchu svatému a hereze. O herezi Písmo svědčí: ‚*I kdyby anděl z nebe vám hlásal jiné evangelium, buď proklet*‘. (Gal 1,8-9) V Husově době prelátů hřešili machinacemi s majetkovým obročím, s odpustky a vydíráním desátků, svatokupectvím (simonií). Hereze je ignorace pravdy a nenávisť k ní. Proto Hus opakoval: ‚Miluj pravdu, hledej pravdu...‘

Citace 14. článku falešného obvinění: ‚Doktoři, kteří napsali, že někdo potrestaný skrze církevní cenzuru, pokud se nenapraví, má být vydaný světskému soudu, následují v tom velekněze, zákoníky a farizeje, kteří Krista, jenž je nechtěl ve všem poslouchat, vydali světskému soudu se slovy: ‚Nám nenáleží nikoho popravit.‘ ‘ A takoví jsou vrazi horší než Pilát.‘

Odpověď: Hus k tomuto článku připsal odvolávku na Jan 18,31 s komentářem: „*Tam je zpráva o těch, kteří vydali Krista Pilátovi.*“ a pod článek připsal: „*To jsem napsal o osmi doktorech, kteří napsali, že kdo neuposlechne jejich příkazu, má být odevzdán světské moci.*“ Šlo ovšem o rozkaz namířený k likvidaci Husa a celého reformního hnutí. (Viz shromáždění na Staroměstské radnici 16. 7. 1412.) Hus ta slova psal jmenovitě a adresně o svých protivnících, kteří mu skutečně usilovali o život! Na koncilu z jeho slov udělali tvrzení ve všeobecném smyslu a tvrdili, že je to blud. To je směšné a trapné! Na smrt pronásledovaný vyhnanec píše z exilu o svých pronásledovatelích, že jsou vlastně vrazi, a „za toto své tvrzení“ je pak v důsledku jejich lživých obvinění odsouzen k smrti upálením! Tato ďábelská taktika je používána i dnes, nejen totalitními vládami, ale především církevními soudy. Ten, kdo je předem označen za nežádoucího, už nemá nárok na žádnou obhajobu, každá jeho stížnost na nespravedlivé jednání žalobců a soudců je použita jako „důkaz“ jeho neposlušnosti a zločinu.

Článek je vzat z 16. kap. O církvi. Říká zde: „...‘Syn zajisté člověka nepřišel zatracovat‘, to jest usmrcovat, ‚duše‘, to jest lidi, ‚nýbrž spasit‘, to jest uzdravit –Lukáš 9. K tomuto laskavému evangeliu doktoři nepřihlédli, a proto připojili k svým výrokům tento krvelačný dodatek: ‚Kdyby se našel v Čechách někdo z duchovenstva, kdo by se postavil proti všem těmto nařízením nebo proti některému z nich..., takový má být podroben církevnímu trestu. Kdyby se však nechtěl polepšit, budiž vydán světskému soudu!‘ V tom zcela jistě následují velekněze, zákoníky a farizeje, kteří se slovy ‚My nemáme práva někoho zabít‘, vydali světskému soudu Krista, který je nechtěl ve všem poslechnout. Zda nejsou vrahy? Věru jsou, a to horšími než Pilát. To dosvědčuje Spasitel, když říká Pilátovi v 19. kapitole Janově: ‚Kdo mne tobě vydal, má větší hřích.‘ Oni to jsou, jimž řekl Petr v 3. kapitole Skutků: ‚Vy jste se odřekli muže svatého a spravedlivého, a vyžádali jste si milost pro vraha. Avšak dárce života jste zabili.‘ “

Je jen pochopitelné, že se Husovým soudcům tento článek nelíbil, vždyť usvědčoval z hříchu právě je. To oni vraha a sodomitu, kardinála Kosu, omilostnili a dali mu znovu církevní úřad a spravedlivého kněze Husa vydali na upálení.

Citace 15. článku falešného obvinění: „Církevní poslušnost je poslušnost podle vynálezů kněží církve mimo výslovné ustanovení Písma.“

Odpověď: Hus k tomuto nařčení vysvětluje: „*Tohle popsání týká se poslušnosti, která se rozlišuje proti vyložené poslušnosti zákona Kristova, jak patrně tam, kde článek tento jest pojat; ale chráníž Bůh, aby veškerá poslušnost zákona Božího byla taková, která se nazývá zároveň poslušnost církevní.*“

Hus upozorňuje na základní věc, že je třeba rozlišovat poslušnost Božího zákona od poslušnosti církevních zákonů a osob. Hus tímto nepopírá církevní a světské zákonodárství a jejich lidskou, církevní autoritu. Hus jen varuje před zneužitím této autority. Je samozřejmé, že v lidské společnosti musí být určitá autorita. Pokud není, nastává anarchie a zločiny se rozbují až k sebezničení společnosti. Tedy je třeba ctít nejvyšší autoritu, kterou je Bůh, ale zároveň se každý člověk musí podřizovat i lidské autoritě. V rodině má mít autoritu otec, ve škole učitel či vychovatel... Autorita sjednocuje a slouží, pokud je však zneužita, zavíní nejtěžší zločiny. Například dnes je autorita OSN zneužita k tomu, aby zavazovala státy přijímat zákony o tzv. lidských právech, což v praxi znamená legalizaci nejtěžších zločinů proti lidskosti (tzv. sexuální výchova, gender ideologie, podle níž už od mateřské školy dítě nesmí říkat, zda je chlapečkem či děvčetem, zavádění tzv. antidiskriminačních zákonů k ničení většiny společnosti, kradení dětí rodičům sociálními službami z umělých důvodů... To vše se děje zneužitím světské autority.) A co zneužití církevní autority? Dnes papež František

zneužívá autoritu k totálnímu sebezničení církve. Realizuje se výrok zednářského časopisu Alta Vendita: „Skrze poslušnost zničíme církev. Katolíci si budou myslet, že jdou pod praporem Petrových klíčů, ale už dávno půjdou pod naším praporem...“. Toto je dnes krutá realita. Lidé, kteří se cele dali do služeb Bohu, kněží, řeholníci, biskupové, se falešnou poslušností dostávají do systému, který je nutí sloužit duchu antikrista. De facto jde o svatokrádež Bohu zasvěcených duší. Tím není ničena církevní struktura, naopak, je plně využita k účinnému sebezničení podstaty křesťanství a spásitelné víry herezemi, k vyhnání Ducha svatého a přijetí ducha New Age.

Citovaný článek je ze 17. kap. O církvi. Hus zde rozepisuje složité rozdělení různých druhů poslušnosti. Druhá strana tvrdila, že je třeba církevní představené poslouchat ve všem, pokud nenařizují něco vyložené hříšného. Hus vysvětluje, že je to zavádějící a nesprávné vyjádření a ukazuje na konkrétní případy, kdy církevní představení nařizují něco, co samo o sobě není hříchem, ale v daných okolnostech se to stává přímo hříchem těžkým. Konkrétně šlo o okolnosti, v nichž nařízení arcibiskupa a papeže směřovalo k likvidaci upřímných kněží, kteří káží evangelium a k upevnění moci hříšných a bezbožných prelátů, kterým toto kázání vadí.

Svatý Basil řeší problematiku poslušnosti podobným způsobem jako Jan Hus. Sám musel bojovat proti většině biskupů, kteří z obav o vlastní kariéru odpadli od pravověrnosti do hereze. Byl pak velký rozdíl poslouchat sv. Basila, pravověrného biskupa, a poslouchat odpadlé biskupy, kterých byla většina. Ještě horší situace je dnes, kdy pravověrní biskupové v oficiální struktuře církve už vůbec nemohou být. Ovocem poslušnosti zrádců Krista je likvidace církve i jednotlivých duší.

Citace 16. článku falešného obvinění: „Bezprostřední rozdělení lidských skutků je, že jsou buď ctnostné, nebo neřestné, neboť pokud je člověk zkažený a něco činí, potom činí neřestně; a pokud je ctnostný a něco činí, potom činí ctnostně; neboť jako neřest, která se nazývá smrtelným hříchem neboli zločinem, činí všechny lidské skutky zkaženými, tak i ctnost oživuje všechny lidské skutky ctností.“

Odpověď: Co je na tomto vyjádření heretického, tedy hodného smrti upálením?! Hus zde zdůrazňuje hledisko záslužnosti lidských skutků. Dokud je člověk ve stavu těžkého hříchu, vše, co koná, nemá před Bohem žádnou hodnotu. Článek je vytažen z 19. kap. O církvi a vztahuje se stejně jako čl. předcházející k otázce poslušnosti. Hus se zde snaží vysvětlit, že k tomu, aby byl skutek mravně dobrý, nestačí, že skutek sám (materie) je dovolený, ale záleží také na úmyslu a okolnostech, a to platí i při vykonávání rozkazu představeného. Hus zde píše: „...nikdo nemůže být nestranný, pokud jde o ctnost nebo o neřest, poněvadž musí být buď v milosti Boží, nebo mimo milost, tak žádný lidský život nemůže být nestranný. **V ctnostných příkazech máme tedy představeného poslechnout, v neřestných se vzepřít.** Z tohoto hlediska ... se má každý věřící mít na pozoru, aby nevěřil, že nařizuje-li něco papež nebo prelát, má to člověk konat, jako by to bylo od Boha, a jako by prelát nemohl bloudit, podobně jako nemůže bloudit Kristus.“ Tím Hus upozorňuje, že příkaz představeného nás nezavazuje zodpovědnosti za vlastní skutky. Je-li tomu tak, pak z toho plyne, že nás tím pádem nezavazuje ani zásluh před Bohem, právě naopak. Křesťan, především mnich, má mít postoj víry, když poslouchá svého představeného, že vlastně poslouchá Boha a plní Jeho vůli a tento postoj všeobecně zastával i Jan Hus. Potřebou doby ale bylo, a i dnes zůstává, rozlišovat zneužívání autority. Jestliže představený žije evidentně neřestným životem a je zjevný heretik a pokud jeho příkaz vede ke hříchu, Hus říká, že takovému příkazu se má podřízený vzepřít. A to je moudrost, hlásaná v souladu s evangeliem i s apoštolskou tradicí. Takový moudrý podřízený bude mít ale problémy, že chce plnit Boží vůli a ne neřestné příkazy heretických nadřízených.

Citace 17. článku falešného obvinění: „Kněz Kristův, který žije dle zákona jeho a má znalost písma a snahu povznést lid, má kázat, aniž by mu překážela uvřzená naň klatba; Jestliže papež nebo jiný představený poručí knězi takto disponovanému, aby nekázal, pak nemá poddaný poslechnout.“

Odpověď: V oficiálním dokumentu je vynechána poznámka upozorňující, že následující věta se nenachází hned za předcházející. Hus zde připsal poznámku: „klatba: *,nespravedlivá, nedovolená, vyhlášená ze špatnosti.*““

Udělat z Husova výkladu nějaký všeobecný závěr, jak to činí tento článek vytažený ze závěru 20. kap. O církvi, je manipulací. Hus tam totiž mluví o specifickém případě, kdy prelátí zakazují kázat z nenávisti a zloby, protože sami nepřijímají evangelium. Hus zde říká: „Dále činím tento závěr: Křesťan má vykonávat příkázání Kristova bez ohledu na předstíranou klatbu, ať už jí jen hrozí nebo ji už uvalili. To vyplývá ze závěru blaženého Petra a ostatních apoštolů v 5. kapitole Skutků: ‚Více sluší poslouchati Boha než lidi.‘ Z toho plyne jako důsledek, že kněz Kristův, který žije podle jeho zákona a má znalost Písma a s láskou chce vzdělávat lid, má kázat bez ohledu na předstíranou klatbu. Je jasné, že kázat slovo Boží je příkázání, uložené kněžím, jak dosvědčuje apoštol Petr v 10. kapitole Skutků: ‚Nám přikázal Bůh,‘ říká, ‚kázat lidu a svědčit.‘ A v 10. kapitole Matoušově: ‚Těchto dvanáct poslal Ježíš s příkazem: Na cestu pohanů nechoďte‘ a níže: ‚Jděte a kažte, že se blíží království nebeské.‘ A totéž vyplývá z 9. a 10. kapitoly Lukášovy, a také z blaženého Augustina, který v předmluvě ke svým kázáním říká: ‚Nemnoho je kněží, kteří spravedlivě káží slovo Boží, ale mnoho je těch, kdo sobě k zatracení mlčí, jedni z nevědomosti, a ti odmítají se dát poučit, a druzí z nedbalosti, a ti pohrdají slovem Božím. Avšak ani jedni ani druzí nemohou být zbaveni viny za to, že mlčí, poněvadž ani nemají stát v čele, kdo nedovedou kázat, ani nemají mlčet, kdo dovedou kázat, i když nestojí v čele.‘ Dále to vyplývá z výkladu blaženého Jeronýma na text z 3. kapitoly Ezechiele: ‚Kdybych já řekl bezbožnému: Smrti umřeš...‘ ... Podobně to vyplývá ze slov blaženého Řehoře z 15. kapitoly Knihy o pastýřské péči ...: ‚Psáno jest zajisté, aby byl slyšen zvuk, kdykoli kněz vstupuje do svatyně před Hospodina..., aby neumřel. Neboť kněz, který vchází nebo vychází, umírá, není-li slyšet jeho hlas; vzbuzuje totiž proti sobě hněv skrytého soudce, chodí-li bez zvuku kázání.‘ Totéž vyplývá ze slov blaženého Isidora, který v 3. knize De summo bono říká: „Kněží jsou odsuzování pro nepravost národů, jestliže nepoučují neznalé nebo neusvědčují hříšné.“

... Když tedy je povinen pod trestem zatracení, jak vysvítá z 25. kapitoly Matoušovy, sloužit tělesnými almužnami ten, kdo na to stačí, tím spíše je povinen, kdo na to stačí, sloužit duchovními almužnami. Z toho je zřejmé, že pro kněze kázat a pro bohatého dávat almužny nejsou skutky střední, nýbrž přímo příkázané. Dále je zřejmé, že poručí-li papež nebo jiný představený knězi, hotovému sloužit tak, jak jsme naznačili, aby nekázal, anebo bohatému, aby nedával almužny, nemá poddaný poslechnout. Opíraje se tedy o toto příkázání Páně, neuznal jsem zákaz kázat, vydaný papežem Alexandrem, a proto pokorně snáším klatbu v naději, že tím dosáhnu požehnání Boha svého, k němuž volá žalmista: ‚Zlořečítí budou oni, ty však požehnáš.‘ A on také žehná slovy 5. kapitoly Matoušovy: ‚Blahoslavení jste, když vám pro mne lidé budou zlořečit... a lživě mluvit proti vám všechno zlé. Radujte se a veselte se, poněvadž hojná je vaše mzda v nebesích.““

Shrnutí: Musíme rozlišovat církevní autoritu a Boží autoritu. Jsou určité situace, kdy se církevní autorita postaví proti Boží autoritě. Apoštol Petr a Jan neposlechli církevní autoritu, která jim vysloveně zakázala hlásat evangelium. Oni neposlechli, znovu šli do chrámu hlásat a řekli: „*Je třeba poslouchat více Boha než lidi*“. Je známo, že v určitých situacích, když přijde příkaz církevní anebo i světské autority, člověk nesmí poslechnout a bude Bohem ospravedlněn. Příklad: Arcibiskup sv. Metoděj neposlechl nařízení papeže, kterým mu zakazoval sloužení slovanské liturgie, protože věděl,

že si tento zákaz na papeži vymohli církevní intrikáni, kteří tím sledovali likvidaci celé cyrilometodějské misie.

Hus se stal rovněž obětí církevních intrikánů. Preláti se dopouštěli svatokupectví, smilství, rabování chudých poddaných,... Hus jim byl výčitkou svědomí i trnem v oku, protože nezištně hlásal evangelium a navíc je odvážně káral. Potřebovali ho odstranit a věděli, jak to udělat v rukavičkách. Stačily konexe u tzv. svatého stolce, falešní svědkové – a Boží dílo se likviduje. Tak to bylo i v případě intrikánského biskupa Vichinga, který dokonce podvrhl papežské dokumenty a pomocí intrik se snažil zničit celou cyrilometodějskou misii. Podobně metropolita Šeptický začátkem minulého století dostal od papeže sv. Pia X. pověření k misii v Rusku. Když se vrátil z Říma, už měl na arcibiskupství nový dekret se zákazem. Vrátil se do Říma a zjistil, že papež žádný zákaz nevydal a naopak ho znovu povzbudil, aby začal s misí. Když se vrátil do Lvova, byl tam druhý dokument, zakazující misii. A tak se to opakovalo i potřetí.

Tato metoda církevních intrik je používána dodnes. Heretici a nepřátelé Krista vystupují takzvaně ve jménu svatého otce. Pravověrné pronásledují a ve jménu svaté poslušnosti je likvidují. Dnes nejenže nesmíme poslouchat heretické církevní intrikány, ale dokonce ani samotného „Svatého otce“ Františka, který líbá nohy transsexuálům a nařídil, aby do každé farnosti a do každého kláštera i na každé poutní místo byli přijati muslimové. To je příkaz k sebevraždě křesťanské Evropy. Kdo ho poslouchá, je neposlušný Bohu a hřeší proti svým bližním i svému národu.

V současné době bohoslovec namítne heretickému profesorovi, který hlásá nejhrubší hereze: „Pane profesore, toto už není katolické učení.“ Profesor se strojeným úsměvem odpoví: „Mě tady dosadil biskup a za biskupem stojí svatý otec, a kdo jsi ty?“ Když se student ze strachu nebo z tzv. podřízení se autoritě nechá oklamat či zlomit, ztratí spasitelnou víru a stane se šířitelem morální a heretické infekce místo toho, aby byl hlasatelem evangelia a pokání. Pokud student zůstane neoblomný, může očekávat, že v nejbližších dnech bude jako rebelant vyhozen ze semináře. Tato praxe je v současné době v celé katolické církvi.

Církevní autorita je zneužívána v dnešní době a byla zneužívána i v době Jana Husa. Církevní darebáci a intrikáni by dnes jako neposlušné rebelanty odsoudili všechny apoštoly i samotného Krista. Zneužívat církevní poslušnost je největší zločin! A v tomto čase antikrista už poslušnost apostatům, tedy heretické hierarchii, není ctností, ale zbabělostí a vychytralostí, s cílem vyhnout se problémům a námaze bojovat za pravdu a za Kristovo evangelium.

Citace 18. článku falešného obvinění: „Kdokoliv přijal úřad kázání tím ustanovením, které je spojeno s kněžstvím, a úřední ustanovení mu schází, nemá být zdržován exkomunikací.“

Odpověď: K první části obvinění, tedy k tvrzení, že kněz dostává pověření kázat už samotným svěcením, připsal Hus poznámku: „*Je to výrok mnoha svatých, Augustýna, Řehoře, Isidora atd.*“ Na konec článku připsal: „*exkomunikací, nespravedlivou, nedovolenou, vyhlášenou ze zloby.*“ Vysvětlení viz u předcházejícího čl.

Citace 19. článku falešného obvinění: „Církevními tresty, klatbou, sesazením, interdikt, kněžstvo podrobuje si prostý lid k svému povýšení, rozmnožuje lakotu, chrání vlastní zlobu a připravuje cestu Antikristovi. Avšak zřejmé znamení, že takovéto soudy, které ve svých postupech nazývají prohlášeními, vychází od Antikrista je, že jimi kněžstvo postupuje zejména proti těm, kdo odhalují nepravost Antikristovu, který kněžstvo z největší části pro sebe urval.“

Odpověď: Je to prostě fakt, jak v 15. tak 21. století. K tomuto článku Hus písemně poznamenal: „*Běda, často se to děje zneužíváním oněch soudů, které se mohou a často se dějí i dovoleně.*“

Článek je vzat z 23. kap. O církvi. Říká se tam: „...těmi třemi tresty: klatbou, sesazením a interdiktem si duchovenstvo podrobuje laický lid, aby povzneslo sebe, rozmnožuje lakotu, bere pod ochranu špatnost a připravuje cestu antikristu. ...každého, kdo je po jejich vůli neposlouchá, dávají do klatby, sesazují z úřadu, a když se vytrvale staví jejich vůli na odpor, uvalují na lid interdikt zakazující konat bohoslužby, udílet svátosti a pohřbívat, a to i lidem zcela spravedlivým, jen aby tímto svévolným zostřením prosadili svou vůli. Ale to, že stíhají ... ty, kdo káží zákon Kristův a usvědčují duchovní z nepravosti, je zřejmou známkou toho, že takové tresty pocházejí od antikrista.

Druhou známkou je to, že za neposlušnost projevenou vůči nim samým uvalují mnohem více trestů než za neposlušnost prokázanou Bohu ... **Starý nepřítel ... zachovává tento postup: Nejprve učedníka Kristova očerní, pak obžaluje, potom dá předvolat, exkomunikuje, laicizuje, a nemůže-li ho vsadit do žaláře nebo vydat na smrt, dovolá se světského ramene, a nedokáže-li ani takto nad ním zvítězit, navrhne ve své záłudnosti k tomu ke všemu ještě interdikt.** V tomto smyslu však postupuje skoro výlučně proti těm, kteří obnažují nepravost antikrista, který pro sebe uchvátil většinu duchovenstva. Ve prospěch svého duchovenstva množí tyto tresty, aby jich užil, když se na příklad vedou z lakoty spory o obročí, nebo když lid neodvádí desátky podle očekávání, nebo když kníže zabaví nebo převezme časné statky duchovenstva, anebo když některý duchovní, i kdyby to byl nejsprostší zloděj nebo zločinec jiného druhu, je chycen a vězněn od světských pánů.“

Hus vidí, že antikrist působí v církvi hlavně skrze církevní majetky a skrze vyjmutí duchovních z pravomoci světských soudů. Majetky byly církvi věnovány zbožnými dárci, aby se z nich sloužilo Bohu a jeho chudým a potřebným. Byly ale zneužívány kněžími a preláty k světskému vládnutí. Hlavním statkem byla půda a k ní patřili poddaní, nad nimiž měl pán (světský nebo církevní) vládu. Církevní páni se často chovali hůře než ti světští. Jsou na to zachovány stížnosti např. ve věci tzv. odúmrtí, tedy dědických řízení. Příležitost k tyranskému vládnutí poskytovalo církevním pánům i to, že jakožto kněží byli vyňati z pravomoci královských a městských soudů. Podléhali soudům církevním, tedy biskupským. Když nastal spor mezi dvěma feudály a jeden z nich byl církevním pánem, bránil se církevními vzpomínanými církevními tresty: exkomunikací, interdiktem apod. Např. arcibiskup Jan z Jenštejna vyhlásil r. 1384 klatbu a interdikt nad Litoměřicemi, protože litoměřičtí chtěli proclívat zboží plavené po Labi roudnickými, a Roudnice patřila arcibiskupovi. Dnes se skrze restituce církev má znovu stát ekonomickou velmocí. Také vyjmutí kněží z působnosti světských soudů de facto trvá a je to vidět na případech pedofilních skandálů kněží v celém „katolickém“ světě. Kdo má peníze, má moc. A tak jsou zvrácení kněží kryti a ti, kteří se nechtějí podřídit duchu antikrista působícímu v oficiální církevní struktuře, jsou exkomunikováni, očerňováni a honěni z místa na místo.

Citace 20. článku falešného obvinění: „Je-li papež špatný a zvláště je-li předzvěděný, pak jest jako apoštol Jidáš a ďábel, posedlý a syn zatracení a není hlavou církve bojující, ježto není ani údem jejím, protože milost předurčení jest pouto, jímž tělo církve a každý její úd pojí se nerozlučitelně k té hlavě.“

Odpověď: K článku Hus připsal: „...není ani údem církve, *dle záslužnosti života a setrvání až do konce*‘. (Viz vysvětlení pojmů církev v nejvšeobecnějším smyslu, členství v církvi dle předurčení a dle přítomné spravedlnosti u čl. 1.) Dogmatická bula Cum Ex Apostolatus Officio Pavla IV. jasně stanoví, že papež, který upadl do bludu, je neplatný a všechno, co koná, je neplatné. Tedy je vpravdě Jidášem a ďáblem, posedlým a synem zatracení a v žádném případě není hlavou církve bojující ani jejím údem.

Pokud Hus používá termín předzvěděný, je to de facto zatvrzelý heretik, tedy všechno, co koná, je neplatné a je vyloučen z církve (viz bula Pavla IV.).

Co se týče Husa, článek je vytažen z jeho spisu Proti Pálčovi. Říká zde: „...pokud je předzvěděný,“ (heretik) „potom je jako apoštol Jidáš, zloděj a syn zatracení! Jak je tedy hlavou svaté církve bojující, a to, jak praví lhář, hlavou tělesnou, když není ani údem svaté církve bojující? Neboť kdyby byl údem církve, pak by byl údem Kristovým, a kdyby byl údem Kristovým, lnul by ke Kristu milostí předurčení i přítomné spravedlnosti a byl by jeden duch s Bohem, jak ukazuje Apoštol v 1 Kor 6: ‚Což nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Mohu snad vzít údy Kristovy a učinit z nich údy nevěstky? Naprosto ne! Což nevíte, že ten, kdo se spojuje s nevěstkou, je s ní jedno tělo? Vždyť Písmo říká: Budou dva jedno tělo. Ale ten, kdo se spojuje s Pánem, je s ním jeden duch.‘ Papež, pokud je předzvěděný a zlý, pak lne poutem předzvědění a konečné nekajícnosti“ (hřích proti Duchu svatému) „k veliké nevěstce, o níž je řeč v celé 18. kap. Zjevení. ... V 79. distinkci se říká: ‚Bude-li někdo nastolen na apoštolskou stolicí za peníze nebo lidskou přízní nebo občanskou či vojenskou vzpourou bez jednomyslné a kanonické volby, nebudiž pokládán za apoštolského nástupce, nýbrž za **odpadlíka**.““ (Flajšhans II., s. 14-15)

Hus ukazuje, že čím má někdo vyšší úřad v církvi, tím snáze se stane zrádcem a odpadlíkem. Být představeným církve je velkou zodpovědností a závazkem před Bohem. Přijmout tento úřad a setrávat v něm ze zjištěných motivů, které nemají nic společného s Boží vůlí je ke škodě církve a k zatracení svému i mnohých svěřených duší. Je to prakticky vzpourou vůči Bohu a vnitřní apostazi od spasitelné víry. Je pak už jen otázkou času a okolností, kdy se toto vnitřní odpadlictví preláta či papeže stane i vnějším. Nastává tehdy, když přichází vlk, aby roztrhal Boží ovce. V takové kritické situaci se z pastýře najatého za mzdu časných a tělesných požitků stává otevřený zrádce a odpadlík. Do té chvíle byla skutečnost, že dotyčný není ani hlavou ani údem církve, skryta a prelát navenek zastával úřad platně, i když před Bohem nehodně. Jakmile se ale jeho zrada stává otevřenou a všem známou, prelát se stává veřejným apostatou a ztrácí úřad i před církví.

Citace 21. článku falešného obvinění: „Papež nebo prelát špatný a předzvěděný jest dvojsmyslně pastýř, ale vpravdě zloděj a lupič.“

Odpověď: Hus zde tedy říká, že papež zatvrzele zůstávající v herezi neboli apostata, není papežem v plném smyslu, ale je papežem jen podle názvu. Vyplývá to z celého textu, odkud je čl. vytažen. (Viz Proti Pálčovi, Flajšhans II., s. 15.) Tento postoj Jana Husa se plně shoduje s Písmem (Gal 1,8-9) a s Tradicí. Na koncilu k tomuto čl. Hus doplnil: „*který jím není dle úřadu a zásluhy, ale pouze dle úřadu.*“ Touto poznámkou vlastně posunul větu z významu neplatnosti do významu nehodnosti. Neudělal to proto, aby si zachránil život, ale aby vyšlo lépe najevo, že je odsouzen nespravedlivě. Preláti totiž nechtěli pochopit, že někdo může skrze zradu Krista a apostazi ztratit úřad a být tak z toho důvodu neplatně papežem, tedy nebýt už papežem ani podle úřadu. Asi proto Hus raději posunul větu do významu, že zastává úřad platně ale nehodně. Znovu také připomínáme, že ve vězení své knihy neměl. Je tedy pravděpodobné, že si nebyl jist v jaké přesně souvislosti a v jakém smyslu tu větu napsal. Nicméně o tom, že papežská volba může být neplatná z důvodu, že zvolený je heretik či nevěřící, mluví v následujících článcích. Takže tohoto svého postoje se nijak nevzdává, což je plně v souladu s Tradicí církve. Např. 6. Cařihradský koncil posmrtně vyloučil papeže Honorio I. jako heretika a s ním i 4 patriarchy. To že heretik nemůže být a není papežem ani v právním smyslu potvrdil v ještě radikálnější formě papež Pavel IV. Jeho věroučná bula *Cum Ex Apostolatus Officio* jde v pravověrné linii Písma a celé katolické Tradice předávané od prvních století. Papež heretik okupuje úřad nezákonně a dle věroučné buly není papežem. Všechno, co koná, je neplatné.

Citace 22. článku falešného obvinění: „Papež nemá být nazýván nejsvětější ani dle úřadu, neboť jinak by i král musel být nazýván nejsvětějším dle úřadu a kati i lupiči zvali by se svatými, ba i sám ďábel musil by být nazýván svatým, protože i on je úředník Boží.“

Odpověď: Hus napsal tato slova v polemice s Pálčem – bývalým přítelem, který mu usiloval o život. Ten tvrdil, že papež je svatý, ba nejsvětější, bez ohledu na svůj morální profil. Hus naproti tomu zdůrazňoval, že jedině Bůh je nejsvětější. Papež zastává svatý úřad, ale to neznamená, že je osobně svatý. Opak je mnohdy pravdou.

Citace 23. článku falešného obvinění: „Žije-li papež protivně Kristu, i kdyby nastoupil řádnou a zákonitou volbou dle obecného ustanovení lidského, přece odjinud by nastoupil, než skrze Krista, byť i nastoupil volbou původně od Boha učiněnou; neboť Jidáš Iškariotský byl vyvolen řádně a zákonně od Boha Ježíše Krista na biskupství, a přece vstoupil do ovčince jinudy.“

Odpověď: Hus zde doplnil poznámku: „*Tohle jsem řekl v rozpravě, očekávaje větší poučení.*“ Článek je vzat ze spisu Proti Pálčovi. (Flajšhans II., s. 17-18). Hus tam kromě jiného říká: „Klameš se tedy, lháři, myslíš-li, že pouze ten by vcházel jinudy, kdo by obdržel hodnost násilím nebo bez povolání zákonitou a řádnou volbou.“ Potom Hus uvádí citát sv. Bernarda, kterým Bernard nároky papeže na světské panování označuje za odporující Písmu a Kristovým ustanovením. Tím chce Hus říct, že ten, kdo odporuje víře Kristově, čili heretik, nemůže být platně zvolen papežem. Tuto pravdu už potvrdil 6. Cařihradský koncil tím, že posmrtně vyloučil z církve papeže Honoria kvůli tomu, že mlčel k herezi monotheletismu. Rovněž na 7. Všeobecném koncilu 15. pravidlo ve vztahu k heretickým hierarchům ustanovilo totéž. A dále tento fakt, že heretik nemůže být platným papežem, o 150 let později definoval papež Pavel IV. v dogmatické bule *Cum ex apostolatus officio*.

Citace 24. článku falešného obvinění: „Odsouzení 45 článků Viklefových skrze doktory jest bezdůvodné a bezprávné a kauza okolo nich je zkonstruovaná tak, aby se zdálo, že žádný z článků není katolický, ale každý z nich jest kacířský, nebo bludný, nebo pohoršlivý.“

Odpověď: Hus nepřijímal všechny Viklefovy teze, upozorňoval však, že odsuzováním Viklefa se „s vaničkou převrací i dítě“, tedy, že se neprávem a ke škodě církve odsuzují i všechny reformní snahy.

Citace 25. článku falešného obvinění: „Ne tím právě, že volitelé nebo jejich většina živým hlasem shodla by se dle řádu lidského na některé osobě, tím právě ona osoba zákonitě byla zvolena, aniž tím právě jest pravým a zřejmým následníkem nebo náměstkem apoštola Petra nebo jiného apoštola, v úřadě církevním; pročez ať volitelé volili dobře nebo špatně, máme věřit skutkům zvoleného, neboť tím právě, čím kdo hojněji záslužně jedná k prospěchu církve, má k tomu od Boha hojnější moc.“

Odpověď: I kdyby byly všechny církevní procedury přesně dodrženy, volba heretika je neplatná. Tak to stanovila bula *Cum Ex Apostolatus Officio*. Takže Hus má i v této věci pravdu. Navíc zde znovu připojil poznámku, v níž připomíná absurdum, které je spojeno s tzv. papežkou pod jménem Jan.

Článek je vzat z 2. kap. Husova spisu Proti Stanislavovi. Říká zde: „Lidská volba papeže ani jmenování kardinálů papežem nejsou bezvadně postačitelne k ustanovení náměstka Petrova nebo jiného apoštola. Je totiž možné, že hříšní volitelé zvolí do církevního úřadu ženu, jak je to vidět na Anežce zvané Jan, která se zmocnila papežství na víc jak dva roky. Ba, je možné, že by zvolili lotra, zloděje a ďábla, jako Kristus vyvolil Jidáše. **Také je možné, že by zvolili Antikrista.** A je možné, že

z lásky, lakomství nebo nenávisti zvolí osobu, s níž Bůh nesouhlasí svým schválením, stejně jako je možné, že zvolí zle někoho, jehož trpné vyvolení Bůh schvaluje“. Zde Hus jednoznačně rozlišuje dvě zásadní věci: **Volba papeže může být platná, ale přitom Bohu nemilá** (pokud je zvolen věřící křesťan, který je ale hříšníkem nehodným toho úřadu) **a může být neplatná z důvodu, že ten, kdo byl zvolen, je nevěřícím odpadlíkem – heretikem.** Takto může dle Husa dojít i k tomu, že za papeže bude zvolen sám Antikrist, a taková volba bude samozřejmě neplatná!

Husovy obavy se naplnily na papežích 20. století počínaje kardinálem Roncallim, který hrdě přijal jméno i číslovku Jana XXIII., neboli arcilotra, kacíře a vzdoropapeže Kossi, proti němuž právě Hus psal. Papež Jan XXIII. (Roncalli), zemřel během II. vatikánského koncilu, který sám svolal pod heretickým heslem *aggiornamento*, což znamená otevření se církve duchu světa a účtě pohanským démonům. Při jeho pohřbu jistý biskup pronesl: „Nyní už máme dva vzdoropapeže pod jménem Jan XXIII.“

Kostnický koncil byl z pohledu církve heretický, protože jednal v autoritě hereze konciliarismu. Rovněž v této autoritě upálil M. Jana Husa. II. vatikánský koncil je rovněž heretický, protože vyhlásil hereze synkretismu s pohanstvím a Jan XXIII. na něm dal vládu heretickým teologům – falešným prorokům, aby prosadili hereze neomodernismu, které popírají Božství Kristovo, Jeho reálné a historické vzkříšení i samu inspiraci Písma svatého.

Janem XXIII. započatou apostazi pak svými heretickými gesty dovršili heretici Jan Pavel II. a František Bergoglio. Bergoglio, který nikdy nebyl Petrovým nástupcem, v jeden den najednou tzv. svatořečil superheretiky Wojtylu i Roncalliho. Tím před celým světem „slavnostně“ potvrdil, že dílo apostaze Vatikánu započaté Roncallim, bylo Wojtylou plně dovršeno a cesta Antikristu je již připravena. Jejich apostaze je zjevná, především z jejich skutků: setkávají se s představiteli pohanských démonických kultů a společně s nimi se tzv. modlí k „jednomu společnému bohu“; schvalují a podporují světovou vládu satanistů; lobují za islamizaci Evropy apod. I M. Jan Hus zdůrazňoval: „skutkům věřte“, abyste poznali, zda ten, kdo se vydává za pastýře, není ve skutečnosti vlkem. Z apostatických a antikristovských skutků dnešních arcikacířů a pseudopapežů víme, že nejsou ani pastýři Kristova stáda ani jeho ovcemi ani údy Kristova těla, ale vlky hltavými v rouchu beránčím. **TOTO ŘÁDĚNÍ DUCHA ANTIKRISTA NA STOLCI PETROVĚ M. JAN HUS PROROCKY PŘEDVÍDAL.**

Citace 26. článku falešného obvinění: „Není žádné zjevení, že je k řízení církve v duchovních záležitostech zapotřebí jedné hlavy, aby touto církví bojující stále pohybovala a zachovávala ji.“

Odpověď: Hus doplnil slova: „*Toto jest patrno, neboť jest známo, že církev za dlouhý čas byla bez papeže, jako tomu jest již po odsouzení Jana XXIII.*“ Toto Husovo vysvětlení je dostatečné. Všechny případy v dějinách, kdy byl papežský stolec neobsazen, nám ukazují, že není nezbytně nutné, aby v církvi byl aktuálně vládnoucí papež. Pokud je Petrův stolec neobsazen, Kristus sám spravuje svou církev a řídí ji, aby se zachovala ve víře, kterou nám předali Jeho svatí apoštolové. Podrobněji viz 5. kap. Proti Stanislavovi. (Flajšhans II., s. 61) Také v závěru 18. kap. O církvi Hus píše: „Přece však tvrdím, že město Řím není apoštolskou stolicí do té míry nezbytnou, že by se bez ní církev Ježíše Krista nemohla obejít. Neboť i kdyby se stalo, že by byl Řím zničen jako Sodoma, přece by mohla křesťanská církev trvat dále. A také není pravda, že kdekoli je papež, tam je Řím,“ (v době, kdy je to napsáno, vystupovali nepraví avignonští papeži) „jakkoli je pravda, že kdekoli by byl papež, dokud je zde na zemi, tam má papež Petrovu autoritu, pokud neodstupuje od zákona Pána Ježíše Krista.“

Citace 27. článku falešného obvinění: „Kristus bez takových hanebných hlav skrze své pravé učedníky, rozptýlené po okrsku zemském, lépe by svou církev řídil.“

Odpověď: Hus k tomu ještě doplnil: „*jako bez Anežky a Jana XXIII. a jiných, kteří byli kacířové nebo jinak zlořečení*“. Co Husovi připisují jako herezi, není žádná hereze, ale je to pravda.

Článek navazuje na předcházející. Jsme v 5. kap. Proti Stanislavovi. Píše se zde: „A ačkoli doktor (Stanislav) říká, že tělo církve bojující je někdy bez hlavy, my přece v pravdě věříme, že Kristus Ježíš je hlavou nad celou církví. On ji neustále řídí, vlévá jí duchovní pohyb a smysl. ... A doktor nemůže udat důvod, proč byla církev bojující za časů Anežky po dvě léta a pět měsíců bez hlavy a přitom v mnohých svých údech žila v Kristově milosti, a proč by nemohla být bez hlavy i po více let. Neboť Kristus řídil by lépe svou církev bez takových potvorných hlav skrze své pravé učedníky rozptýlené po okrsku světa.“ (Lépe než skrze špatné papeže.) „A za druhé, neuvede doktor důvod, proč po smrti papeže, té hlavy, srdce, pramene a řečiště plyne úplná a ne částečná plnost moci na tělo kardinálů, na němž, jak doktor říká, je zachována ona úplná, hlavní a pramenná plnost. Neboť jestliže hlava pozbude smyslů, srdce zhyne, pramen a řečiště vyschne, kterak tělo bez hlavy naplní jinou hlavu smysly a ožíví jiné srdce? Jistě bude nutno, aby doktor vylhal podobenství a bez písma v nich tápal jako ve tmách.“ (Flajšhans II., s. 62-63)

Čtenář si jistě všiml, že Hus zde vyvrací Stanislavovu zavádějící tezi, že hlavou církve je papež a jejím tělem sbor kardinálů. Tuto značně nedostatečnou definici církve postavili doktoři proti Husovu tvrzení, že **ani papež nemůže jít proti zákonu Kristovu, neboť je jen náměstkem té skutečné hlavy – Krista**. Papež tedy nemá pravomoc k překračování zákona Božího, proto ho nemáme poslouchat, nařizuje-li něco proti zákonu Božímu. Nelze než říct, že Husův postoj je správný a pravověrný. Postoj Husových protivníků je poplatný tehdejší církevní elitě a zavinutě se v něm skrývá blud, že papeže je třeba poslouchat ve všem bez ohledu na Písmo a zákon Boží.

Citace 28. článku falešného obvinění: „Apoštolové a věrní a horliví kněží Páně v nezbytnosti usměřňovali církev k spáse, dříve než byl papežský úřad zaveden: tak budou činit, i kdyby snad papeže nebylo, až do dne soudu.“

Odpověď: K článku Hus dopsal poznámku: „...papežský úřad zaveden: **,co do světského panování a vlády‘**.“ Článek je z 8. kap. proti Stanislavovi. Z textu je vidět, že Hus tam skutečně mluví o světském politickém panování papeže. Oplatí se přečíst větší část kapitoly: „Pak se (doktor Stanislav ze Znojma) usiluje podepřít ony lži rozvleklým vypravováním, kterým chce ukázat, že Kristus své nevěstě nevyhnutelně zanechal papeže vnímatelného smysly jako útočiště jisté, bezpečné a naprosto dostatečné, poučující, zpravující, řídící a zajišťující ve věcech nejistých a nesnadných. Dokázat se to snaží takto: Pokud by tomu tak nebylo, pak by svou nevěstu, tedy veškerost křesťanů na zemi, Kristus vystavil příliš velikému a nebezpečnému zmatku. Uvedený důsledek popírám, protože závěr je kacířský a odporuje té nejsvětější útěše z Jan 16: ‚...je pro vás užitečné, když odejdu. Neodejdu-li, Utěšitel k vám nepřijde, odejdu-li však, pošlu ho k vám.‘ Spasitel zde nejdřív ukazuje, že jeho nevěstě, církvi, prospěje, aby s ní viditelně nepřebýval mezi lidmi. Říká: ‚Je pro vás užitečné, abych odešel,‘ neboť kdyby takto jako člověk neodešel, nepřišel by k ní Duch svatý. Potom ukazuje, že po svém tělesném nanebevstoupení pošle církvi, své nevěstě, Ducha svatého. Potřetí ukazuje, za jakým účelem jej pošle: aby obviňoval svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu, a tak aby vyhlazoval a ničil bludy, které vznikly. Potom také, aby ji vyučil ve věcech potřebných ke spáse. Proto dodává: ‚Když pak přijde ten Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.‘ Nechť tedy doktor rovnou napíše, že papež přebývajícím mezi lidmi je tak dobrý učitel, jako je dobrým učitelem tento slíbený Duch pravdy, k němuž se nemusí běžet do Jeruzaléma ani do Říma, neboť je všude přítomen a naplňuje okrsek

země. Potom ať doktor také napíše, že papež je tak bezpečné, jisté a naprosto dostačující útočiště pro všechny syny církve, jako je jím tento Duch svatý, a řeknu, že **vynalezl čtvrtou božskou osobu**.

Avšak nevěsta Kristova, svatá církev katolická zanechává onoho vratkého zajištění, které si vysnil doktor, a raduje se, že není opuštěna od útočiště bezpečného a nadevše dostatečného. Neboť ženich všem údům církve praví u Mt 28,20: ‚A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.‘ A opět, jak bylo řečeno výše: ‚Když pak přijde ten Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.‘ Do té totiž, která je nevyhnutelná ke spáse. A proto církev apoštolskou poučil tento Kristus a tento Utěšitel, ne Petr, aby přijali Matěje do počtu apoštolů, jak to plyne ze Sk 1. Podruhé poučil církev apoštolskou nezatěžovat se obřízkou a obřady Zákona. Proto praví shromáždění svaté církve apoštolské, shromážděné v témž Duchu v Sk 15: ‚Vidělo se zajisté Duchu svatému i nám, nevkładat na vás žádné další břemeno, kromě těchto potřebných věcí, totiž abyste se zdržovali toho, co bylo obětováno modlám, od krve a od udáveného a od smilstva. Budete-li se těchto věcí varovat, činíte dobře.‘ Potřetí poučil církev, která byla v Antiochii, aby oddělili Pavla a Barnabáše k dílu kázání evangelia. A proto praví Duch svatý v Sk 13 těm, kdo se modlili a postili: ‚Oddělte mi Barnabáše a Šavla k dílu, ke kterému jsem je povolal.‘ Onen tedy Duch a ono nejjistější, nejbezpečnější a naprosto dostatečné útočiště svaté církve katolické vstoupilo na proroky bez viditelného obcování jakéhokoli papeže mezi lidmi, aby prorokovali o budoucím ženichu církve; posílilo apoštoly, aby nesli po světě Kristovo evangelium; povolalo modláře k službě a nyní neustává tuto nevěstu a všechny její syny poučovat, zpravovat a řídit v potřebách ke spáse. ‚Neboť kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží,‘ praví Apoštol v Řím 8.

A proto větší doktor než doktor Stanislav, sv. Řehoř, který se nepokládal za jisté, bezpečné a naprosto dostatečné útočiště církve, ale poznával svou nedostatečnost, mluví v kázání na Hod Boží svatodušní takto: ‚Líbí se mi povznést oči víry k moci tohoto umělce a rozjímat porůznu o otcích starého a nového zákona. Hle, otvírám oči víry a hledím na Davida, Amose, Daniele, Petra, Pavla a Matouše, a chci rozjímat jakým umělcem je tento Duch svatý. Jsem ale v tomto svém rozjímání slab. Neboť naplní zpívajícího hochu s kytarou a učiní ho žalmistou. Naplní pastýře skotu česajícího fíky a učiní ho prorokem. Naplní zdrženlivého jinocha a učiní ho soudcem starců; naplní rybáře a učiní ho kazatelem; naplní pronásledovatele a učiní ho učitelem národů; naplní celníka a učiní ho evangelistou. Ó, jakým je umělcem tento Duch! Jeho učení je okamžité. Všemu, čemu by chtěl, naučí, jakmile se dotkne mysli, a jeho dotknutí je naučením, neboť osvítí ducha lidského náhle.‘ Tolik Řehoř. Takto na příkladech vysvětluje, jak Duch svatý, který je naprosto dostatečné a nejbezpečnější útočiště svaté církve, učí, zpravuje, zajišťuje a řídí údy a syny této církve, osvěcuje náhle hochy, pastýře, pronásledovatele a celníky, aby prospívali církvi, nevěstě Kristově.

Jako tedy už jmenovaní i ostatní apoštolové a věrní kněží Páně řídili církev v potřebách ke spáse dříve, než byl papežský úřad zaveden, tak by činili až do dne soudu, i kdyby, což je nanejvýš možné, papež scházal. Kristus může totiž sám bez papeže řídit svou církev skrze své věrné kněze nejlépe. A proto, jestliže papež s kardinály myslí, že jsou hlavami apoštolské svaté církve obecné, čili že jsou v této církvi nejdůstojnější a nejpřednější, potom neznají článek víry: ‚Svatou církev obecnou‘. Oni **jsou zaměstnání světskými záležitostmi** a nejsou schopni údy svaté církve obecné a Pána Ježíše Krista kázáním učit a řídit v člancích víry a příkázáních Páně. Avšak pokorní kněží Kristovi a chudí, kteří odvrhli ctízádnost a veškerou bezbožnost světa, jsou vedeni milostí Ducha Páně a učí, zpravují a řídí syny církve v člancích víry a příkázáních nevyhnutelných k spáse. A naskytne-li se pochybnost, tu po způsobu apoštolů a svatých, kteří zvítězili později, utíkají se na modlitbách k naprosto dostatečnému a nejbezpečnějšímu útočišti, k Duchu svatému a ke Kristu ženichu církve a prosí Otce v jeho jménu, aby je řídil ku prospěchu církve a byl jim nablízku, budou-li o něco řádně prosit

ve jménu Ježíše. Vždyť on v Jan 16 řekl: ‚Amen, amen, pravím vám, že cokoliv byste prosili Otce ve jménu mém, dá vám to.‘ A opět v Jan 14: ‚A jestliže byste něco prosili ve jménu mém, já to učiním.‘ A velmi vhodně o tom mluví u Mt 18: ‚A opět pravím vám, jestliže by se dva z vás shodli na zemi na čemkoliv a prosili o to, Otec můj nebeský jim to dá. Neboť, kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu, já jsem tam uprostřed nich.‘ Posílení tedy těmito nejpravdivějšími Kristovými slovy řídili apoštolové Kristovy a pozdější svatí po dlouhý čas bez rozkolů a kacířství pokojně církev v zákoně Páně. **Ale když se papež zaskvěl v nádheře a světském panování, pak vzrostly rozkoly a kacířství.**“ (Flajšhans II., s. 76-78)

Z celého textu, a zvláště z poslední věty, je jasné, že Hus neútočí na božské ustanovení papežského primátu, ale na papežovu světskou moc, v níž vidí příčinu morálního i věroučného rozkladu křesťanstva a na zaslepené zbožšťování papeže. Tyto hereze papolatric se šířili mimo jiné proto, že papež byl nejvyšší politickou mocí Evropy. Hus rozhodně nechtěl papežství odstranit, ale chtěl, aby se navrátilo k řádu apoštolskému. Tak to říká v 5. kap. Proti Stanislavovi: „Neboť Kristovým věrným je známo, že největší bludy a rozštěpení povstali v církvi pro onu hlavu a až dodnes se zvětšují.“ (Nesouhlasil s tím, aby byl papež nazýván hlavou církve, por. výše.) „Neboť dokud ona hlava nebyla ustanovena od císaře, rostla Církev neustále v ctnostech. Po ustanovení té hlavy jsou ale rozmnožena zla, pýcha, ctižádost, lakomství a svatokupectví, rozkoly a spory a neustanou, **dokud ona hlava se svým tělem nebude uvedena k řádu apoštolskému.**“ (Flajšhans II., s. 66-67) V závěru 13. kap. O církvi Hus říká: „Stačilo by tedy říci, že **papež je náměstek Kristův**, a měl by na tom dosti, kdyby byl věrným služebníkem předurčeným k slávě hlavy Ježíše Krista.“ O žádném odmítnutí papežství tedy u Husa není řeč!

Citace 29. článku falešného obvinění: „Nikdo není pán světský, nikdo není prelát, nikdo není biskup, dokud jest v smrtelném hříchu.“

Odpověď: Pod tento poslední článek připsal Hus: „*Dle úřadu a zásluh životních, jak i svatí pronášejí; u Ozeáše v kap. 8.: ‚Oni ustanovují krále, ale beze mne; knížata pozdvihují, k nimž já se neznám.‘ To dovozují společně sv. Řehoř, Bernard atd.*“ To vysvětluje, v jakém smyslu tento tzv. Vikleřův článek chápal a hájil. Když říkal: „Nikdo není pán ani prelát, dokud je v smrtelném hříchu“, rozhodně tím nevyzýval k občanské ani k církevní vzpouře proti autoritám. Také netvrdil, že kněží v těžkém hříchu vysluhují svátosti neplatně, nýbrž tvrdil pravý opak: že jsou nehodnými služebníky svátostí. Tak to prohlásil při svém posledním veřejném slyšení před koncilem a tak to učil vždy! Všechny Husovy postoje a názory byly konzistentní a zapadají jeden do druhého. Jak tento článek „nulus dominus...“ chápe, vyložil jasně už r. 1412 při své obhajobě Vikleřových článků.⁴ Z Husovy obhajoby tohoto článku vybírám několik citátů:

„...je mnoho způsobů vlastnění, ale k dotčené větě postačí vzpomenout tři: vlastnictví přirozené, občanské a evangelické ... třetím způsobem vlastnění, vlastní všechno, co mají, pouze ti, kdo jsou v lásce neboli v milosti ...“ (Flajšhans II., s. 315) ... „Adam ztratil přirozené panství přestoupením přikázání Páně...“ (s. 321) ... „Pravdivé je Písmo, které u Oz 8 říká: ‚Oni kralovali‘, totiž zneužívající, ‚ale ne ze mě‘, tj. aniž bych já jejich zneužívání kralování schvaloval; ‚byli knížaty‘, totiž podle jména, ‚ale neznal jsem je‘, tj. neschvaloval jsem jejich uchvacování vlády co do zneužívání.“ ... „A proto, Bůh dal králi Pilátovi moc a schválil smrt Kristovu a veškeré odtud pocházející dobro, ale neschválil a neschvaluje, že král Pilát zneužil královské moci. Zde je tedy zřejmé, v jakém pravém smyslu Písma, není nikdo občanským pánem, pokud je ve smrtelném hříchu, neboť v tu chvíli nikdo

⁴ Viz knížka: M. Jan Hus – antiklerikál a katolický mučedník, s. 74.

nepanuje spravedlivě, neboť nemá spravedlnosti, protože smrtelný hřích vypudí od člověka veškerou spravedlnost...“ (s. 323-5) Zde Hus jasně říká, že Bůh neschvaluje zlé počínání panovníka, v tom co koná zlého a neschvaluje to, že žije v hříchu, ale to je vše! Před lidmi takový zlý panovník úřad nadále drží a Bůh schvaluje jeho vládnutí i vše dobré, co z jeho skutků vyplyne, i když ten člověk sám nekoná nic skutečně dobrého, dokud znovu nenabude milosti posvěcující.

„A tak jako svěští páni se schválením před tváří církve, v důsledku milosti opět nabývají občanského panství, když ze smrtelného hříchu povstávají; tak i kněží, papežové a biskupové, nabývají opět z milosti Boží prvotní hodnost, když povstávají ze smrtelného hříchu. A cokoliv činili v hříchu, to jim nebylo záslužné pro život věčný, přece ale **svátosti, jimiž přísluhují, prospívají mezitím dosti řádně církvi. Oni to totiž nečiní ze své vlastní moci, ale z moci Boží. Neboť moc klíčů je s nimi i se smrtelným hříchem,** i když kněžství, jak praví Remigius, vyprchá.“ ... „Neboť ti, kdo byli ve smrtelném hříchu, nebyli pro ten čas lid Boží v milosti, ani synové Boha živého. A proto, jak už bylo řečeno: „Stane se, že na místě, kde jim bylo řečeno, nejste můj lid, budou nazváni syny Boha živého.“ ... „Moc Boží je zřejmá z toho, že **skrze nehodného a nečistého služebníka, vykonává velmi důstojný a čistý skutek, jako křest, rozhřešení, posvěcení a kázání slova Božího.**“ (s. 330-1) A hned potom Hus uvádí citáty sv. Augustina a Řehoře, kterými je platnost svátostí vysluhovaných nehodným knězem potvrzena.

Na závěr se člověk ptá: **Uměli vůbec ti „proslulí teologové“ shromáždění v Kostnici číst? Nebo snad drželi v rukách knihy nějakého jiného Jana Husa, než kterého známe my!?**

Tzv. svědecké články⁵

Tyto tzv. svědecké články, které byly v podstatě od začátku do konce jednou velkou lží, byly uvedeny větou: „Články vyňaté ze soudního spisu procesu proti Janu Husovi, dostatečně dokázané a dosvědčené věrohodnými svědky.“

Odpověď: Už z těchto slov lze soudit, že během procesu vystupovali i další „svědkové“, u nichž byla lživost jejich výpovědí natolik zjevná, že je komise v žalobě raději neuvedla.

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Článek 4. a 8. obsahující, že Jan Hus v obci Praze, na školách a při veřejných kázáních zatvrzele kázal a hájil, Viklefovy bludné články.“

Hus: „*Není pravda, že bych někdy takové věci hájil, neboť jsem s výhradou, předložil důvody pro některé články, které se mi zdály pravdivými.*“

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek 9. obsahující, že z toho v obci Praze povstalo velké vzbouření, způsobené lstí a vinou Jana Husa do té míry, že vznešení muži a bohabojní katolíci byli donuceni vyjít a skrývat se mimo tu obec, a povstaly z toho vraždy, soudy, svatokrádeže a jiné hrozné zlořečené věci, za přičinění a hájení jmenovaného M. Jana Husa a jeho spojenců.“

Hus: „*Není pravda, že někdy takových věcí jsem hájil.*“ (Skutečnost je zde zcela překroucena. Vše, k čemu v Praze došlo vinou svatokupců, prelátů bojujících o svá místečka a hlavně vinou zkorumpované papežské kurie je zde připsáno na vrub Husovi. Kdyby ale jen jemu: v podstatě tím bylo řečeno, že všechno to zlo bylo plodem snahy o reformu církve a návrat k pramenům svaté víry.)

⁵ FLAJŠHANS I., s. 98

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek 10. obsahující, že Jan Hus byl stále ve jmenované obci Praze následovníkem, přítelem, pěstitelem a obhájcem bludů arcikacíře Jana Viklefa, a jako takový a za takového byl ve jmenované obci a v krajích sousedních držen, jmenován a pokládán.“

Hus: „*Není to pravda, ač někteří nepřátelé za takového mne pokládali.*“ (Z dikce článku lze tušit celkový odpor ke všemu českému.)

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek 15. a také 16. obsahující, že pan arcibiskup pražský, vykonával rozkaz pana Alexandra V., papeže blahé paměti, kterým mu rozkázal a uložil, aby se od té chvíle do budoucna nikdo neodvažoval kázat lidu na soukromých místech zmíněné obce, ale jen v kostelích katedrálních, kolegiálních a klášterních a na jejich hřbitovech, a že když jmenovaný pan arcibiskup pokračoval ve vykonávání apoštolského listu a zakázal tyto věci na generální synodě, která byla tehdy shromážděna v Praze; onen Jan Hus se svými skutky postavil na odpor vykonávání zmíněného listu a výroku i zákazu a po témže zákazu v měsíci červnu a zvláště 22. dne tohoto měsíce a později častěji a několikrát v jakési kapli, zvané „Betlém“, lidu kázal a tamtéž četný lid svolal a o jeho svolání se postaral, proti řečenému zákazu.“

Hus: „*To jest pravda, neboť odvolával jsem se k onomu Alexandrovi, pro jeho lepší zpravení, jak je zřejmé ze soudního spisu.* (Husova odpověď je velmi mírná. Podle celkového kontextu událostí by se spíš dalo říct: je to celé lež, protože se tímto článkem úplně překrucuje realita, jaká v Praze byla. Nekázal jsem „v jakési kapli zvané Betlém“, ale v řádně zřízené Betlémské kapli a vydání buly Alexandra V. bylo vymoženo pražskými preláty, právě za účelem likvidace Betlémské kaple atd.)

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek 17. obsahující, že dotčený Jan Hus jak v červnu léta Páně 1410, tak i předtím a potom kázal několikrát lidu shromážděnému v uvedené kapli a na různých jiných místech obce Prahy mnohé bludy a kacířství, jak ze zmíněných knih řečeného Jana Viklefa, tak ze své ničemnosti a lstivosti vymyšlené, vyučoval jim, rokoval o nich a hájil je, jako možné, zejména ty níže uvedené, totiž že po posvěcení hostie na oltáři zůstává chléb hmotný čili podstata chleba.“

Hus: *Není pravda.*

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek 18. obsahující, že kněz, který se nachází ve smrtelném hříchu, nepřepodstatňuje tělo Kristovo, nekoná obřady, nekřtí.“

Hus: *Není to pravda, neboť **kázal jsem opak.***

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek 19. obsahující, že odpustky udělené papežem nebo biskupy nic neprospívají.“

Hus: „*Není to pravda; avšak peněžité odpustky s taxami a vyhlášení křížové výpravy proti křesťanům, to jsem zavrhoval. Ale o odpustcích jsem napsal, že Kristovi kněží mohou služebně udělit odpuštění hříchů od trestu i od viny, v pravdě litujícím a zpovídajícím se.*“ (Proč je dodnes v českém národě o katolickém učení v otázce odpustků rozšířeno tak zmatečné veřejné mínění?! Copak tuto všeobecnou neznalost nezavinili právě fanatičtí církevníci, takoví kteří odsoudili i Husa!? Oni dovolili, aby kněží prostému lidu kázali o odpustcích scestné lži, a toho, kdo chtěl uvést věci na pravou míru a vysvětlit, jaké je skutečné katolické učení o odpuštění hříchů a odpustcích, umlčeli!)

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek 21. obsahující, že římská církev je synagoga Satanova.“

Hus: „*Není to pravda; neboť říkám v knize „O církvi“, že existuje svatá římská církev, kterou, podle svatých, tvoří všichni věrní křesťané, náleží-li k poslušnosti římského velekněze dle zákona Kristova.*“ (Jinými slovy, Hus touto svou odpovědí potvrdil, že nemá nic proti tomu, aby byla tehdejší římská kurie nazvána synagogou satanovou. Něco podobného řekl kardinálům do očí už Jan Milíč.)

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek 24. obsahující, že žádné kacířství nemá být vyhlazováno mocí, ale jen školními disputacemi.“

Hus: „*Není to pravda; ale řekl jsem, že kacíř má být nejdřív usvědčen písmem nebo rozumem, jak praví svatí Augustyn i Bernard.*“

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek 26. obsahující, že jmenovaný Jan Hus, k svedení lidu a prostých s nerozvážnou drzostí řekl, že v Anglii mnozí mniši sešli se v jakémsi kostele sv. Pavla proti M. Janu Viklefovi, a nemohli ho usvědčit, ale že hned hrom a blesk sjel z nebe na ně a rozrazil dveře kostela, tak že mniši a mistři sotva vyvázli do obce Londýnské. A to řekl k zjednání vážnosti řečenému Janu Viklefovi, pročez slovy vyraziv, promluvil k lidu, jak následuje: ‚Kéž by duše má byla tam, kde jest duše Jana Viklefa!‘ A později častěji rozhlašoval jakýsi podvržený list s falešnou pečeti univerzity Oxfordské, ve kterém listě jest obsaženo, ovšem lživě, že Jan Viklef byl pravý katolík a doktor evangelický, dobré pověsti a chvályhodného obcování od věku své mladosti až do dne své smrti.“

Hus: „*Tento článek není pravdivý v mnoha bodech a jest pln nahromaděných lží.*“ (Sympatické je, s jakou umírněností zde Hus odpovídá. Nenechává se zatáhnout do tahanic o nepodstatné prkotiny.)

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek 29. obsahující, že svěštětí lidé mají odejmout světské statky (tj. kněžím špatným), neboť je to záslužné.“

Hus: „*Není to pravda.*“

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek 38. obsahující, že Jan Hus kázal různé bludy, z nichž povstala pohoršení mezi preláty a lidem Království českého a mistry a žáky učení pražského.“

Hus: „*Není to pravda, ale řekl jsem, že za odvolání mohu kázat a že nespravedlivá klatba neškodí spravedlivému člověku, dokud ji pokorně snáší od Boha.*“

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek VII., část, která se týká inkvizice, daný a předložený pražskému arcibiskupu proti Janu Husovi, obsahující, že Jan Hus pravil lidu: ‚Hle, papež právě zemřelý, totiž papež Alexandr V., právě psal arcibiskupovi pražskému kvůli vykořenění bludů Jana Viklefa v Čechách i na Moravě, a že tam jsou mnozí lidé, držící se Viklefových názorů a bludů proti víře, jejichž srdce jsou nakažena kacířstvím; a já tvrdím, a Bohu děkuji, že jsem neviděl žádného Čecha kacířem;‘ a že k uvedeným slovům vzkřikl lid: ‚Lže, lže!‘“

Hus: „*Není to pravda, co se týká konce, že lid takto vzkřikl; neboť zvolali: ‚Lžou, kdo nás nazývají kacíři;‘ ale správný je článek, co do začátku.*“

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek IX. obsahující, že týž Jan Hus řekl česky lidu: ‚Hle, naplnilo se proroctví, které vyřkl Jakub z Tharamu, že léta Páně 1409 povstane člověk, který bude pronásledovat evangelium a epištoly a víru Kristovu,‘ označuje tím P. Alexandra, jenž ve svých bulách rozkázal spálit Viklefovy knihy.“

Hus: „*Není správné co do formy, ale něco jsem řekl; ani onen Alexandr nerozkázal v bule spálit Viklefovy knihy.*“

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále článek XI. obsahující, že Jan Hus řekl, že právě zemřelý papež Alexandr, ‚nevím však, je-li v nebi nebo v pekle,‘ píše na svých oslích kůžích, že má arcibiskup spálit knihy Jana Viklefa, v nichž mnoho je obsaženo dobrého.“

Hus: „*Je to pravda, co do prvního, že jsem to řekl, ale že by kázal spálit, to jsem neřekl, protože to v bulách nenapsal.*“

Citace lživých obvinění tzv. svědků: „Dále jiný článek o jeho odpovědi, obsahující, že jmenovaný Jan Hus, po svém odchodu z Čech odeslal list lidu, aby jej četl, a ten obsahuje, aby, pamatovali na jeho usilovnou práci, kterou s nimi měl...“

Hus: „*Hle, nenapsali více o tomto článku, k němuž myslím, máte odpověď v opisu prvních článků opsaných v prvním vězení.*“ (Tuto poznámku Hus dopsal zřejmě jen na opis listiny, který z vězení poslal přátelům. Šlo o zfalšovaný Husův dopis betlémským posluchačům před odjezdem z Čech. Při veřejných slyšeních před koncilem vyšel ale tento podvod najevo, a proto ten poslední článek neuvedli celý.)

Hus: „*Na konci tak stálo psáno*“:

„Články čtené proti učení a osobě Jana Husa, v úterý, tj. třetí den po sv. Vítu, 18. dne měsíce června⁶, na veřejném shromáždění a odevzdané notáři.“

Hus: „*A já, Jan Hus, vždy v naději sluha Ježíše Krista, napsal jsem odpovědi k článkům v jejich spise, jakož i v tomto, dle svého svědomí, z něhož musím vydat počet Bohu všemohoucímu. K článkům vyňatým z mých spisů, nemohl jsem připsat své mínění, i pro nedostatek papíru, i pro nebezpečí atd. A myslím, že v opisu prvních článků jsou k jejich vyvrácení a dokázání citovány autority svatých. Již zbývá mi, buď odvolat a odpřisáhnout a podrobit se podivuhodnému pokání, nebo být spálen. Otec i Syn i Duch svatý, jeden Bůh, v nějž věřím a důvěřuji, dá mi, na přimluvu všech svatých a lidí spravedlivých, ducha rady a síly, abych mohl uniknout ze satanovy pasti a až do konce vytrvat v jeho milosti. Amen.*

Veškeré články z knih a ze soudního spisu jsou v odpovědi koncilu opatřeny poznámkami stejně jako zde a předloženy ve středu po sv. Vítu“ (18. června).

Dáno ve čtvrtek hned po svátku sv. Víta mučedníka (20. června), z vězení u bratří, řečených menší čili Bosáci.“

Text rozsudku nad Janem Husem⁷

Text rozsudku: „Svatosvatý všeobecný kostnický koncil shromážděný Bohem a reprezentující katolickou církev na věčnou památku.“

Vysvětlení: Pravdou je, že kostnický koncil byl svolán vzdoropapežem a císařem, všichni jeho účastníci byli zpočátku pravým papežem Řehořem XII exkomunikováni. Řehoř tento koncil „svolal“ až dodatečně dne 4. 7. 1415, a to jen skrze svého údajného vyslance Karla Malatestu. Řehoř XII. k tomu byl fakticky donucen okolnostmi.

Text rozsudku: „Pravda svědčí, že špatný štěp obvykle přináší špatné ovoce. Tak muž odsouzené paměti Jan Viklef, jako jedovatý kořen porodil svým smrtonosným učením mnohé syny plné jedu, které zanechal jako potomky svého zvráceného učení; neporodil je v Kristu Ježíši skrze evangelium, jako dřívější svatí otcové, ale proti Kristově spasitelné víře.“

Odpověď: Hus nebyl duchovním synem Viklefa, nikdy se s ním osobně nesetkal a neznal ani všechny jeho spisy, navazoval na autenticky české duchovní hnutí, u jehož zrodu stál Jan Milíč. Na koncilu Hus prohlásil, že Viklef není jeho otcem ani krajanem, a pokud hlásal nějaké bludy, ať si ho hledí Angličané.

Text rozsudku: „Proti těmto je svatý kostnický koncil nucen povstat, jakožto proti nemanželským a nelegitimním synům, a s bedlivou péčí vytínat z pole Páně jejich bludy srpem církevní moci, jakožto škodlivé trní; aby se jako rak nerozlezly k záhubě jiných.“

⁶ r. 1415

⁷ Por. SEDLÁK, Přílohy, s. 344; FRB VIII., s. 280. Rozsudek byl vyhlášen v Kostnici 6. července 1415.

Odpověď: Šíření Viklefových spisů bylo podporováno hlavně trvajícím ziskuchtivostí všech tří papežů, proti nimž Viklef psal.

Text rozsudku: „Na svatém obecném koncilu konaném nedávno v Římě“

Odpověď: Zmiňovaný koncil (tzv. soví synoda), který je zde označován za ekumenický, však ekumenickým nebyl, měl rozsah místní římské synody, byl svolán vzdoropapežem Janem XXIII. a nikdy nebyl uznán za ekumenický.

Text rozsudku: „bylo stanoveno, aby učení Jana Viklefa, potupené paměti, bylo potupeno a odsouzeno a jeho knihy, které toto učení obsahují, aby byly jakožto kacířské spáleny.“

Odpověď: Hlavním motivem pálení Viklefových knih bylo jeho přísné kárání svatokupeckého kacířství a neskutečné ziskuchtivosti římské kurie. Nebylo by účinnější odstranit raději pohoršení než spisy, které ty zlořády kritizovaly? Také Viklefovy bludy by byly ze srdcí věřících účinněji odstraněny jejich vyvrácením a kázáním pravé katolické nauky, než pálením knih, které vždy vyvolá zájem o jejich obsah. Přesně o to se snažil Hus: Ve věci zlořádů kázal podobně jako Viklef a ve věci bludů, kázal pravý opak.

Text rozsudku: „A tak se i stalo, toto učení bylo skutečně potupeno a odsouzeno a jeho knihy obsahující to nezdravé a jedovaté učení byly spáleny. Tento svatý koncil to rozhodnutí schvaluje.“

Odpověď: Preláti toto pálení Viklefa rozhodně schvalovali, stejně jako rozhodně schvalovali tehdejší nemorální způsob financování církve.

Text rozsudku: „Avšak jakýsi Jan Hus, postavený osobně před tímto svatým koncilem, učedník ne Kristův,“

Odpověď: Historie však svědčí, že Hus byl horlivým a věrným následovníkem evangelijního způsobu života a pravé apoštolské víry. **Ani jeho největší nepřátelé se ho nikdy neodvážili obvinít z nějakých morálních poklesků.**

Text rozsudku: „ale spíše arcikacíře Jana Viklefa, se všetečnou smělostí učil, tvrdil a kázal jeho bludy a kacířstva odsouzené církvi svatou i některými důstojnými v Kristu otci, pány arcibiskupy rozličných království i mnohými mistry Písma svatého, a to i po tomto odsouzení a proti němu.“

Odpověď: Hus, na rozdíl od Pálče, který byl při vyhlášení tohoto rozsudku přítomen a cítil se jako vítěz, nikdy Viklefovy bludy nezastával. Proti jeho bludům o svátostech se vyhrzoval. Žádal pouze, aby bylo jejich odsouzení řádně dokázáno, protože věděl, že jinak se tím de facto zároveň odsuzuje i Viklefovo volání po reformě církve.

Text rozsudku: „Viklefovy články byly nejednou odsouzeny pražskou univerzitou, ale on tomu zjevně odpíral a se svými druhy v kolejích i na kázáních nazýval Jana Viklefa mužem křesťanským a úctyhodným učitelem Písma svatého. Vyhlášoval to před mnohými studenty i před obecným lidem. A také jisté níže psané velmi zlé články a mnohé další prohlašoval za křesťanské a přednášel je.“

Odpověď: Ty články byly „velmi zlé“ hlavně v tom, že ukazovaly na zvrácenost a praktický ateismus konkrétních církevních prelátů, především kardinálů, kteří také Husa na koncilu odsoudili. Na to upozorňuje Mladoňovic.

Text rozsudku: „A tyto články jsou zjevně napsány v knihách a dílkách tohoto Jana Husa.“

Odpověď: V knihách však nikde nemají bludný smysl, který jim byl na koncilu připsán, viz výše.

Text rozsudku: „Proto svatosvatý kostnický koncil nejprve plně informován o tom, co již bylo řečeno, a po pečlivém zvážení nejdůstojnějšími v Kristu otci, pány kardinály svaté církve římské, patriarchy, arcibiskupy, biskupy a jinými preláty a mnohými doktory Písma svatého i obojího práva,“

Odpověď: Proč se rozsudek odvolává na tolik autorit? Pokud by věc byla dokázána, stačí na to třeba i jen jediný soudce! O tom také Hus mluvil, když říkal: „Dejte mi jediného člena koncilu, který mi dokáže, že se mýlím, a já odvolám.“

Text rozsudku: „oznamuje a vyhláší níže psané články za nekřesťanské a nehodné kázání.“ (seznam odsouzených článků byl koncipován jako závěrečná část rozsudku, ale byl zřejmě na zvláštní listině.) „Tyto články byly mnohými mistry Pisma svatého nalezeny v jeho knihách a dílkách psaných jeho vlastní rukou. Také sám Jan Hus, když byl veřejně slyšen před všemi otci a preláty tohoto svatého koncilu, vyznal, že jsou ty články v jeho knihách a dílkách napsány.“

Odpověď: Veřejná slyšení tedy neměla jiný účel než vytvořit dojem objektivity, k Husovým předneseným připomínkám a vysvětlením, jaký je skutečný smysl odsuzovaných spisů, se vůbec nepřihlíželo. Článkům byl také v celku skutečně připsán jiný smysl, než v knihách měly.

Text rozsudku: „Mnohé z těchto článků jsou bludné a některé zjevně kacířské,“

Odpověď: Z formulace tedy vyplývá, že ne všechny jsou bludné! Proč sem ale ty nebludné byly zařazeny?! A proč není určeno, které jsou bludné, které kacířské, a které pouze pohoršlivé?! Odpověď je prostá: Protože, pokud si odmyslíme ten smysl a výklad, který citátům vytrhnutým z Husových knih dávala lživá obvinění svědků, zjistíme, že **žádný** z vytažených článků není bludný. Proto koncil říká, že „mnohé“ z Husových článků jsou bludné, aby tak umlčel toho, kdo by chtěl říct: „Ale podívejte se, např. článek, že preláti zneužívají církevní tresty k podrobení si lidu, to přece není žádný blud, nýbrž je to naprostá pravda.“ Takovému šouralovi se odpoví: „Ale je to velmi pohoršlivé vyjádření a už to, že se Hus vyjadřoval tak ostře a s takovou silnou kritikou, je ‚důkaz‘, že byl bludař a nepřítel církve. A protože je bludař, ‚logicky‘ z toho plyne, že i ty citáty, které jsme vytáhli z jeho knih, musel myslet, ne v pravověrném, ale v bludném smyslu.“ Zní to směšně, ale tato psí logika byla skutečně v Husově procesu použita.

Text rozsudku: „už dávno odsouzené a zavržené svatými otci a církevními koncily, a proto koncil zakazuje jim učit nebo je tvrdit. A protože jsou níže psané články zjevně napsány v jeho knize O církvi a v dalších spisech, proto tento svatosvatý koncil odsuzuje a zavrhuje ty knihy i jejich obsah i všechny ostatní jeho spisy a knihy, ať už latinské nebo české od něho vydané nebo někým jiným do kterékoli jiné řeči přeložené.“

Odpověď: Při těchto slovech Hus hlasitě protestoval, i když mu v tom zabraňovali, a napomínal je, že jeho české knihy ani neviděli ani by jim nerozuměli. Jsou to ty knihy, o nichž se dodnes učí každý český žáček...

Text rozsudku: „Koncil nařizuje, aby byly slavnostně a veřejně spáleny v přítomnosti duchovních i laiků, jak v Kostnici tak i jinde.“

Odpověď: Když to pak před kostnickou katedrálou demonstrativně udělali, Hus se jejich počínání smál.

Text rozsudku: „Také veškeré jeho učení je hodno odsouzení a má být pokládáno za podezřelé a všichni Kristovi věrní se ho mají chránit.“

Odpověď: Jakých to bludů se má ale křesťan chránit, to se zde nepíše. Ani z většiny článků není jasné, co je na nich bludného a co má být naopak věřeno. A u kterých to jasné je, jako např. v otázce svátostí, u těch je zřejmé, že je Hus nikdy nehlásal.

Text rozsudku: „A aby bylo toto smrtonosné učení vykořeněno zprostřed církve, přikazuje tento svatý koncil všem, aby biskupové a faráři tyto spisy pilně vyhledávali a veřejně pálili, pokud to bude potřebné i s použitím trestů a s vyhlášením, že ten, kdo je vlastní, přeje kacířství.“

Odpověď: Tak měli faráři zajistit, aby nikdo nevěděl, co vlastně Hus učil a za co zemřel. Tento úkol dodnes věrně plní. Ne ani tak pálením Husových knih, ale spíš tím, že nevyučují základní pravdy křesťanské víry, sami je často neznají a tak ani národ neví, co je vlastně obsahem katolické víry a za co Hus zemřel.

Text rozsudku: „A kdyby byl někdo shledán odpůrcem tohoto rozhodnutí a rozsudku, ustanovuje tento svatý koncil, aby proti němu biskupové a faráři postupovali, jako proti podezřelému z kacířství.“

Odpověď: Tedy aby ho nutili odvolat údajné bludy, které se v těch knihách sice nenacházejí, ale koncil – nekonicil prohlásil, že se tam nacházejí, a tak tomu musí každý katolík věřit. A když neodvolá, aby ho upálili, a když takových rebelů bude hodně, tak aby se proti nim uspořádala křížová výprava, a kdyby na ní nebyly peníze, tak aby se třeba vyhlásily odpustky a tak se ty peníze nasbíraly...

Text rozsudku: „Nahlédli jsme také do inkvizičního spisu vedeného proti tomuto Janu Husovi,“

Odpověď: A kromě toho jsme uvěznili pražského inkvizitora biskupa Mikuláše a donutili jsme ho, aby odvolal své prohlášení, že neví o žádném bludu Jana Husa, s nímž se osobně velmi dobře zná...

Text rozsudku: „seznámili jsme se s jeho procesem a vyslechli jsme pravdivou a úplnou zprávu vypracovanou našimi zvolenými zástupci a jinými mistry Písma svatého.“

Odpověď: Zpráva se sice zakládala na prokazatelně lživých svědectvích, ale lživé svědky jsme „v zájmu vyššího dobra“ za jejich křivopřísežnictví nepotrestali, nýbrž pochválili.

Text rozsudku: „Také jsme zvážili výpovědi a vyznání mnohých věrohodných svědků. Jejich svědectví byla veřejně čtena i Janu Husovi v přítomnosti otců a prelátů tohoto svatého koncilu.“

Odpověď: Ale to, že Hus je prohlašoval za lživá, a že uváděl konkrétní důvody, proč ho tito jeho kolegové v učitelství a v kazatelství nenávidí, to pro jistotu zamlčujeme. Vždyť ta „svědectví“ se vesměs odvolávala na soukromé rozhovory z doby před patnácti lety, na „všeobecnou pověst“, že Hus v Betlémě káže bludy, a na „autentické výpovědi“ několika Husových osobních nepřátel, kteří tu všeobecnou pověst systematicky šířili.

Text rozsudku: „A z těchto svědectví je naprosto zřejmé, že týž Jan Hus učil a po mnohá léta veřejně kázal mnohé zlé i pohoršující a pobuřující věci a škodlivá kacířství.“

Odpověď: Nešlo tedy na prvním místě o bludy, ale nejdřív o to, co preláty pobuřovalo.

Text rozsudku: „Proto tento svatosvatý kostnický koncil, jméno Kristovo vzývavše a samotného Boha před očima maje,“

Odpověď: Ve skutečnosti měli před očima svůj úmysl odstranit nepohodlného svědka a upevnit svou moc.

Text rozsudku: „tímto zde napsaným definitivním prohlášením, oznamuje, stanoví a vyhláší, že dotyčný Jan Hus je skutečný a zjevný kacíř,“

Odpověď: Tento výrok však není věc, na níž by se vztahovala církevní neomylnost. To jestli svědkové vystupující proti Husovi lhali nebo ne a jestli teologové vytahující články z Husových knih úmyslně „nechtěli chápat“ co chtěl Hus říct, to není otázka víry.

Text rozsudku: „jehož bludy a kacířství jsou církví Boží už dávno odsouzeny;“

Odpověď: Šlo tedy o projekci určitého už daného modelu kacířství na osobu, které bylo třeba se zbavit. Toto už dávno odsouzené kacířství odmítající svátosti a hierarchickou církev, tedy starověký donatizmus, Husovi „ani na srdce nevstoupilo“, kdežto v hlavách prelátů obávajících se o svá křesla intenzivně strašilo.

Text rozsudku: „že k nemalé urážce božské velebnosti a k pohoršení a zkáze katolické církve a křesťanské víry,

Odpověď: A hlavně k ohrožení jejich svatokupeckého řádění.

Text rozsudku: „učil a veřejně kázal mnohé pohoršlivé, všetečné a pobuřující věci urážející ctnostné posluchače;“

Odpověď: Spíše Husova kázání pobuřovala ty nectnostné, jejichž hříchy káral.

Text rozsudku: „že také zlehčoval učení o duchovní moci církve svaté a církevní tresty;“

Odpověď: Naopak, svým vymezením, na co se církevní moc vztahuje, a že je možno ji používat jen v souladu s Božím zákonem, stavěl tuto církevní moc na pevný základ.

Text rozsudku: „že v těchto bludech zatvrzele setrval po mnohá léta;“

Odpověď: On tedy prý setrval v těch bludech, které mu nikdy nedokázali. Když na falešná obvinění a křivá svědectví stále znovu odpovídal, že těmto bludům nikdy nevěřil a neučil (např. remanence), bylo to vykládáno jako „zatvrzelé setrávání v bludu“.

Text rozsudku: „a že Kristovy věrné velmi pohoršil svou neposlušností, zvláště tím, že se odvolal k Pánu Ježíši Kristu, jakožto k nejvyššímu soudci, čímž obešel prostředky církve svaté.“

Odpověď: Hus je neobešel, ale papež ignoroval všechny zásady objektivního soudu. Svým odvoláním ke Kristu veřejně prohlásil, že spravedlnost a pravda je na jeho straně a že všechny intriky církevníků na tom nemohou nic změnit, což je fakt, který církevníky pohrdající Božími zákony vytáčí do nepřičetnosti.

Text rozsudku: „A v tomto odvolání nesprávně napsal mnohé nepravdivé a pohoršlivé věci, napadající apoštolský stolec;“

Odpověď: Nejbolestnější bylo, že ty pohoršlivé věci týkající se římské kurie, byly pravdivé.

Text rozsudku: „církevní tresty a duchovní moc církve svaté.“

Odpověď: Napadal pouze takové scestné pojetí církevní moci, podle něhož si představený může dělat, cokoli se mu zlíbí, a každý odpor proti zločinům představeného je vykládán jako „neposlušnost svaté matce církvi“ a tudíž zločin proti víře.

Text rozsudku: „A těmito a mnohými jinými věcmi tento už víckrát vzpomínaný Jan Hus skrze svá veřejná kázání a své spisy svedl křesťanský lid především Království českého.“

Odpověď: Zde je skutečný důvod Husovy likvidace, totiž to, že za ním stál skoro celý český národ, což hrozilo kolapsem stávajícího systému církevní vlády.

Text rozsudku: „Nebyl tedy tomuto křesťanskému lidu pravým kazatelem evangelia podle výkladů svatých doktorů, ale byl to svůdce!“

Odpověď: Opak je pravdou! Jan Hus nebyl žádný svůdce, ale byl křesťanskému lidu pravým kazatelem evangelia. Často se odvolával na výklady svatých doktorů (např. sv. Augustýn, sv. Řehoř...)

Zde byly vloženy odsouzené články – viz výše. Pro případ, že by Hus odvolal, byl připraven druhý text následujícího závěru, v němž se „kajícímu kacíři“ ukládal trest doživotního žaláře.

Hus neodvolal, ale pronesl slova: „Hle, tito biskupové mně vybízejí k tomu, abych odvolal a odpřisáhl; bojím se to učinit, abych nebyl lhářem před tváří Páně a také abych neurazil své svědomí a Boží pravdu, **protože jsem nikdy nedržel tyto články, které proti mně křivě svědčí**“ atd. Proto byl vyhlášen následující závěr, který ho vydával na smrt.

Text rozsudku: „Z toho, co tento svatý koncil viděl a slyšel, poznal, že Jan Hus je zatvrzelý a nenapravitelný a dokonce ani nežádá, aby se mohl vrátit do lůna svaté matky církve římské. Ani nechce přisežně odvolat kacířství a bludy, které zjevně hájil a kázal. A proto tento svatý kostnický koncil vyhlašuje a rozkazuje, aby tento Jan Hus byl sesazen z kněžského úřadu a zbaven všech jiných hodností“

Odpověď: Byla to pomsta za to, že Hus chtěl, aby v souladu s církevními kánony i s evangeliem byli ze svých úřadů sesazeni všichni veřejní smilníci a svatokupci, což se týkalo právě většiny jeho soudců.

Text rozsudku: „a vykonáním toho pověřuje důstojné v Kristu otce biskupy: milánského, bellunského, astského, alexandrijského, bangorského, lavourského a světícího biskupa kostnického, aby před tímto svatým koncilem toto sesazení náležitě dokonali, podle toho, jak si to žádá právo.“

Po těchto slovech byl vykonán onen obřad odsvěcení se všemi predepsanými proklínáními, která pro nevinnou oběť, jak Hus správně věřil, znamenají naopak Boží požehnání.

Text rozsudku: „A tento svatý kostnický koncil spatřiv, že s Janem Husem nemá církev Boží už nic co do činění, předává ho světskému soudu a rozhoduje dát ho do moci tu přítomnému světskému shromáždění.“

Odpověď: Předání „rameni světskému“, bylo pokryteckou formalitou.

Závěr

Celý proces s Husem byl od začátku tak zosnován jeho nepřáteli a tak veden soudci, aby jeho výsledkem bylo odsouzení z kacířství, za něž byl trest smrti. Vývoj celého sporu jasně dokazuje, že nejdřív zde byla nenávisť pražských farářů a kanovníků a pak i dalších prelátů, kteří nebyli schopni slyšet slovo Boží a nechtěli zanechat svých veřejných hříchů a bludů, které jim Hus vytýkal. Až v důsledku této nenávisti začali Husa obviňovat z kacířství. Tvrdili, že Hus vždy hlásal bludy, ale žalovali ho až, když se jim stal nesnesitelným. Tím svědčili sami proti sobě. Pokud hlásal bludy už r. 1400, jak mohli kanovníci s arcibiskupem dovolit, aby se stal kazatelem pro české obyvatelstvo Prahy?! A jak mohl Jan Protiva r. 1402 mlčet k tomu, že se Hus stal jeho nástupcem v Betlémě, když prý věděl, že je Hus bludař?!

Jaká tedy byla jejich láska k církvi, ke katolické víře a k nesmrtelným duším svěřeného lidu?! Žádná! Jim nevadily žádné bludy, naopak sami byli bludaři! Tvrdili, že kněžským svěcením se automaticky stávají svatými a důstojnějšími než Matka Boží! Tím si odůvodňovali, že mohou klidně žít v hříchu a pohrdat všemi a vším, a nikdo nemá moc z nich jejich „úřední svatost“ ztrhat. Pro peníze a kariéru byli ochotni se plazit po zemi před papežem a nejponíženi líbat jeho „přesvaté nohy“. To jestli je ten papež pravý, to bylo naprosto jedno, jen aby jim dal výnosnou církevní funkci. Vysmívali se z Božích přikázání a nebáli se ani Boha ani lidí. Na každého, kdo by se ale odvážil jejich zpupnému rouhání vzepřít, hned házeli temné nálepky buřičů proti „svaté matce církvi“. Za tu svatou matku však označovali sami sebe, když tvrdili, že církev to je papež s kardinály a basta. Takovými byli Husovi žalobci Michael de Causis a spol. Takovými se nakonec ukázali i jeho soudci, tedy většina kardinálů. Během šesti let, v nichž se Husova kauza řešila, pochopily tehdejší církevní špičky velmi dobře, oč Husovy jde. Věděli, že obviňování Husa z kacířství je účelově vylhané s cílem likvidace jeho a celého hnutí obnovy, které vedl. Každý trochu myslící člověk je schopen to z vývoje jeho kauzy vydedukovat. Z jeho počínání v létě 1412 jim také bylo jasné, že Hus je nezkorumpovatelný! Tak se na koncilu nakonec nenašel jediný prelát, který by dal přednost spravedlnosti a pravdě katolické víry před vlastními mocenskými zájmy a podporou bezbožného a svatokupeckého církevního systému, který mu zajišťoval příjem, moc a kariéru.

S jakou bolestí musel Hus toho 6. července 1415 vycházet z kostnických bran! Nešlo o bolest z nastávající smrti! Ta mu byla naopak sladkým vysvobozením z tohoto zvrhlého pokolení! Jeho srdce plakalo nad tou nepochopitelnou slepotou a zatvrzelostí těch, kdo se zasvětili službě Pána Ježíše Krista. Spasitel sám, který ho posiloval přítomností svého útěchyplného Ducha, volal v jeho duši: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mně opustil“. Byla to hodina temnoty, v níž byla pravda pošlapána, spravedlnost vysmívána a hřích triumfoval. Tak veliké milosti se Janu Husovi dostalo, tak velmi se směl přiblížit a připodobnit svému Pánu a Spasiteli...

Katolíci dodnes tvrdí, že Hus učil bludy, které mu nikdy nebyly dokázány a on sám je výslovně odmítal. Protestanti a s nimi modernističtí pseudokatolíci přiznávají, že ty „bludy“ sice veřejně neučil, ale tajně je prý zastával. Jak pošetilé je ale připisovat takové pokrytectví a rozpolcenost člověku, který za své přesvědčení dobrovolně položil život! Čteme-li nejen o Husovi, ale především Husa, zjišťujeme, že byl daleko více pravověrným katolickým teologem, než kdo tušil. Není právě to příčinou, že tolikeré snahy o probádání Husova díla a jeho zpřístupnění veřejnosti se zastavily v půlce cesty?! Katolíci i protestanti tak mohou i nadále Husa svorně označovat za nepřítele katolické víry a kryptoprotestanta. Obě strany Husa odsuzují. Oběma stranám zjevně vyhovuje rozdělení církve, ke kterému by zřejmě vůbec nedošlo, kdyby Hus nebyl býval upálen.

Minulý rok proběhly v Česku oslavy Husova jubilea, aniž by se národ dozvěděl, co Hus skutečně věřil a učil a za co zemřel. Letošního oslavence Jeronýma Pražského potkal podobný osud. Kéž tento krátký rozbor falešných obvinění proti M. Janu Husovi přispěje aspoň těm, kdo touží po skutečné Pravdě k lepšímu pochopení díla Boží spásy v životě a umučení M. Jana Husa a v dějinách českého národa.

o. Václav S. Cigánek

Dne 31. května 2016.
(upraveno 23. 6. 2016)